

CORTS VALENCIANES

DIARI DE SESSIONS

DIARIO DE SESIONES

Número 30

III Legislatura

Any 1992

Sessió plenària
celebrada el dia 25 de febrer de 1992
Setena i darrera reunió

Presidència del Molt Excel.lent Senyor
Antoni Garcia i Miralles

SUMARI

(Comença la sessió a les 10 hores i 35 minuts.)

— Intervenció dels senyors diputats Gómez Guarner, Garcés Ramón, Villalba Chirivella, Agramunt Font de Mora, Nebot Monzonís, Botella Vicent, Fenollosa Ten, Pérez Devesa, Picher Buenaventura, Sanz Monlleó, Bru Parra, Botella Crespo, De Armengol Criado, Mollá Martínez, Nabás Orega, Calomarde Gramage, Ramírez Valentín, Taberner y Ferrer, Arenas Ferriz, Zamora Suárez, Asensi Sabater, Fuentes Prósper, Quirós Palau, Ortuño Cerdá.

(Se suspén la sessió a les 18 hores.)

Ple de les Corts Valencianes celebrat el dia 25 de febrer de 1992. Continuació del dia 12 de febrer. Comença la sessió a les 10 hores i 35 minuts, sota la presidència del Molt Excel·lent Senyor Antoni Garcia i Miralles. Sessió plenària número 18.

El senyor president:

Il·lustres Senyors Diputats, continua la sessió.

Proposta de resolució 4.326.

Té la paraula, per a la seua defensa, l'Il·lustre Senyor Diputat Enrique Gómez Guarner.

El senyor Gómez Guarner:

Gracias, señor presidente.

Señoras y señores diputados.

Al tema de las cámaras agrarias locales se le ha prestado atención por esta otra Cámara en múltiples ocasiones; sin ir más lejos la semana pasada, aunque quizá no en la medida y forma que la importancia del tema requiere.

Que el Consell tiene capacidad plena para poder legislar sobre cámaras agrarias, creo que a nadie le cabe la menor duda. Tanto la Ley de Bases del Régimen Jurídico de las Cámaras, de diciembre de 1986, como la reciente de octubre pasado, que modifica ciertos aspectos concretos de aquella, atribuyen competencialmente a las comunidades autónomas la potestad de legislar sobre cámaras agrarias en el ámbito local, así como la capacidad de suprimir, refundir o decidir sobre su continuidad.

Estando ello claro, señorías, no lo está menos la desidia en legislar a lo largo de los últimos cinco años, a pesar del continuo recuerdo ejercido por el Grupo Parlamentario Popular.

La desidia, traducida hoy en negativa a legislar, ha dado paso últimamente al intento de suplantación de las cámaras por otros entes todavía hoy desregularizados, que son los consejos agrarios municipales, y que han producido allí donde se han creado más distorsiones que beneficios.

Se han argüido mil y un argumentos intentando justificar lo injustificable y explicar lo inexplicable, para avalar simplemente el acoso y derribo al que se ha sometido a las cámaras agrarias. Se han utilizado argumentos pueriles y peregrinos, connotaciones peyorativas de tiempos felizmente pasados, a la vez que jamás se han brindado razones que justifiquen las pretensiones de hacer desaparecer a las cámaras agrarias locales.

Con la propuesta de resolución que mi grupo presenta se pretende clarificar el tema en muy pocas líneas, porque entendemos que tan sólo con esas pocas líneas se debería tener claro el tema de las cámaras agrarias.

Leemos, pues, la propuesta de resolución presentada: «Que el Consell, en el ámbito de competencias que tiene atribuidas, legisle sobre cámaras agrarias locales valencianas, en el sentido de permitir su supervivencia como órganos de prestación de servicios al agricultor y de colaboración con la Administración, compatibilizándolas con las funciones de representación y reivindicación de los agricultores, propias de las organizaciones profesionales agrarias, así como, si se quiere y se legisla en ese sentido, con aquellas otras de asesoramiento y consulta de los ayuntamientos en materia agraria, funciones éstas específicas de los consejos agrarios municipales a crear.»

Señorías, ¿qué son las cámaras agrarias locales? Simple y llanamente unos órganos de prestación de servicios a los agricultores en los municipios y también de colaboración con la propia Administración, funciones éstas que ni encierran, ni deben encerrar, falsos dobles sentidos, ni mucho menos querer ver lo que no son.

Estas funciones para nada interfieren, como alguna vez se ha dicho desde esta misma tribuna, con las que tienen asignadas las organizaciones profesionales agrarias que, como toda organización sindical que se precie, son funciones de representación y reivindicación socioeconómica de los propios agricultores perfectamente compatibles con las propias de las cámaras agrarias locales.

¿Por qué, pues, señorías, se intenta confundir? ¿Qué intereses ocultos priman para contraponer tan ferozmente cámaras con organizaciones agrarias, cuando jamás coincidirán sus distintas funciones? A esto tendrían que responder ciertos profesionales del embrollo y la mentira.

Para más inri, las funciones de las cámaras tampoco son, ni siquiera rozan, las propias de los consejos agrarios municipales, tal y como están configurados actualmente, que no son otra cosa que órganos no vinculantes de asesoramiento y consulta de las corporaciones locales en materia agraria.

Señorías, ni hay que tener miedo a nada, ni hay que ver visiones raras allá donde no hay. Los tres órganos, los tres estamentos a los que hemos hecho referencia, cámaras agrarias, organizaciones profesionales y consejos agrarios, son perfectamente compatibles entre sí, si se quiere y prima la racionalidad. Otra cosa muy distinta son las desviaciones en sus respectivas funciones que puedan darse, en virtud de una más que probable legislación acomodaticia a deseos sectarios y partidistas.

Y, precisamente, porque todavía esperamos que prive la racionalidad política en beneficio de nuestros municipios y de nuestros agricultores, es por lo que hemos presentado la propuesta de resolución que les he presentado sin perder la esperanza, señorías, de que la misma tenga la consideración unánime por todos ustedes.

Gracias, señor presidente.

El senyor president:

Muchas gracias, señor Gómez.

El señor Garcés tiene la palabra.

El senyor Garcés i Ramón:

Gràcies, senyor president.

Senyores diputades i senyors diputats.

No més lluny de la setmana passada estàvem debatent un tema semblant, si no igual, al que ara ens proposa el Grup Popular. En aquella ocasió el debat va ser amb el Grup Nacionalista d'Unió Valenciana. Hui anem a tenir ocasió de cansar novament ses senyories amb arguments semblants.

Em fa la impressió que el Partit Popular, el Grup Popular de la Cambra que acaba d'expressar-se, no ha afegit ni un sol argument més als que ja va mencionar davant la Cambra el Grup Nacionalista d'Unió Valenciana. I la resposta, per part del Grup Parlamentari Socialista, va a ser pràcticament també en els mateixos termes.

Ara bé, en aquest cas, i novament, ens trobem davant una sèrie d'acusacions infundades per part del Grup Popular, acusacions que crec que són greus si no fos perquè per la reiteració d'elles queden devaluades. Les acusacions de desídia, d'interessos ocults, de desitjos sectaris i partidistes, de professionals de l'embrolla i la mentida, acossament i enderroc, són un tipus d'acusacions reiteradament fetes pel Grup Popular i que en realitat el que fan és emmascarar la realitat, en realitat eixes acusacions emmascaren la realitat.

I la realitat quina és? Doncs, que el Grup Popular no acaba d'explicar exactament perquè vol la continuïtat de les cambres agràries locals. Quina és la raó profunda? En què se sustenta eixa petició?

Nosaltres hem insistit una i altra vegada que les cambres

agràries sorgeixen amb la història del camp en moments molt determinats, finals del segle passat; es desenvolupen durant el segle XX; travessen situacions polítiques molt distintes i també situacions econòmiques i socials molt distintes, fins arribar a una llarga etapa de la nostra història política i econòmica en la qual les cambres agràries, dites germandats agràries, foren totalment i absolutament controlades i manipulades políticament, i van distorsionar d'una manera total el que era inicialment en els seus orígens l'essència de les cambres agràries, que era una essència de representació corporativa del camp, de representació dels interessos generals del camp, encara que moltes vegades es confonien els interessos generals del camp amb els interessos dels propietaris.

Per tant, eix llarg període polític i econòmic de distorsió del mateix origen de les cambres agràries, sumant al fet que estem a finals de segle XX; que el camp valencià en termes socials, sociològics, en termes econòmics, no és el mateix; i en el marc de l'actual legislació democràtica que vivim i que tenim a Espanya. Sumant a eixos factors el fet que queden perfectament delimitades les competències en prestació de serveis per part de les administracions públiques, nosaltres hem arribat a la conclusió, amb tota la prudència, amb tota la sensibilitat, amb tota la tranquil·litat, que les cambres agràries locals han arribat al final del seu interès, al final de la seua necessitat.

Per tant, estem en una etapa, ja un poc prolongada en el temps, uns quants anys en què estem donant pas entre tots, en tots vull dir entre totes les administracions públiques, des de l'Administració de l'Estat fins a l'Administració local, passant per l'Administració autonòmica, estem donant pas al naixement d'una nova configuració, d'una nova articulació del que seria la representació, en el sentit noble del terme, dels interessos agraris en l'àmbit dels municipis.

I eixa nova representació és la que hem insistit una i altra vegada que per primera vegada en l'any 92 estem en perfectes condicions de donar-li terme, de prendre les iniciatives necessàries de caràcter legislatiu com per a arribar a configurar eixa nova articulació en el camp valencià. I estem per primera vegada en condicions de fer això perquè, com és sabut per tots vostès, el Tribunal Constitucional per un costat i el Govern d'Espanya per l'altre, durant els últims dos o tres anys, han acabat de tancar la definició del marc jurídic i legal dins del qual el Govern valencià, el Parlament i les Corts Valencianes podem i hem de legislar.

Dit això, i en la mesura que molts d'aquests arguments són coneguts i reiteratius, jo m'atrevisc a demanar-li al Grup Popular que retiere la seua proposta de resolució. Que la retiere, perquè no està fonamentada.

Torne a preguntar-li al Grup Popular, quina és la raó de fons per mantenir les cambres agràries locals? Què hi ha darrere d'eix interès? No estarà el Grup Popular recordant etapes anteriors on les cambres agràries locals eren un contrapoder polític real en el món rural?

I amb el text de la proposta de resolució el que es ve a dir és que es permeta la supervivència com a òrgans de prestació de serveis. Quins serveis, senyor Gómez Guarner, quins serveis vosté vol que tinguen les cambres agràries locals, diga-ho?

Insistisc, crec que allò més prudent seria la retirada de la proposta de resolució i donar pas, això sí amb la participació de tots, tots els grups polítics, tots els grups parlamentaris, les organitzacions professionals agràries, els ajuntaments, els sindicats agraris, donar pas a eixa nova iniciativa que hem de portar a terme per acabar de configurar la nova articulació del camp valencià al voltant d'uns instruments realment operatius i que tinguen en compte l'actual realitat social, econòmica i política del camp valencià.

Moltes gràcies.

El senyor president:

Moltes gràcies.
Senyor Gómez.

El senyor Gómez Guarner:

Gracias, señor presidente.
Señoras y señores diputados.

Señor Garcés, me acusa usted de intentar cansar a sus señorías. Yo no le voy a hacer caso, puesto que merece la pena que los representantes del pueblo valenciano se cansen de vez en cuando por temas importantes. Y no le quepa la menor duda que éste es un tema importante.

Cuando usted se hace suyas mis palabras de desidia, de intereses ocultos, de aquellos que profieren embrollos y mentiras, usted se ha hecho partícipe. Yo solamente digo el famoso refrán de: «quien ajos come se pica». Yo no he dicho que sea usted, ni siquiera he dicho los socialistas. Si quiere le vuelvo a repetir lo que he dicho, pero si se ha apropiado de mis palabras por algo será.

¿Por qué queremos las cámaras? ¿Por qué queremos las cámaras? Porque creemos que son convenientes para el campo valenciano. Y usted me dice: ¿qué servicios prestan las cámaras?, ¿qué servicios han prestado?, ¿qué servicios prestan y qué servicios continuarían prestando si ustedes quisieran?

Señor Garcés, habla de manipulación política. Y mayor muestra de manipulación política que la que ustedes están haciendo con las cámaras no existe muestra alguna, no existe muestra alguna, señor Garcés.

Habla también de que desde enero del 92 podemos legislar, mejor dicho, puede la comunidad autónoma legislar, cuando sabe que eso no es cierto. En diciembre del 86 la ley de Bases del Régimen Jurídico de las Cámaras ya facultaba a la comunidad autónoma a legislar. Ese Decreto del Tribunal Constitucional, esa sentencia del Tribunal Constitucional de julio del año 89 vuelve a insistir en que legisla la comunidad autónoma.

Y, por último, la ley de octubre pasado vuelve a insistir en que se puede legislar por la comunidad autónoma; no diga que es a partir de enero del 92. Desde diciembre del 86 la comunidad autónoma ha podido legislar en estos temas, lo que pasa es que no han querido legislar.

Y, como me temía, señor Garcés, una vez más ha primado la irracionalidad, el no por el no —y hay que decirlo muy claro—, el no por el no sin apuntar argumento válido alguno, señor Garcés. Una vez más ha primado su profundo deseo de desvertebrar la sociedad a base de eliminar aquellos estamentos o células en las que las mismas organiza. Una vez más.

En el fondo, señores socialistas, ¡tienen miedo a la libertad, aunque se llenen la boca con esa palabra, tienen miedo a la libertad, miedo a concurrir a unas elecciones libres y democráticas en el campo, a unas elecciones a cámaras agrarias que desde hace más de ocho años tenían ustedes que haber convocado y no se han atrevido! Tienen miedo al revolcón, señor Garcés, por mucho que se ría. Son conscientes de que no tienen fuerza sindical en el campo para concurrir a esas elecciones, y prefieren llana y simplemente eliminar las cámaras y legislar sobre algo que se han sacado como un conejo de una chistera de un prestidigitador, que son esos consejos agrarios municipales, a quien estoy seguro, completamente seguro, señor Garcés, y ello sin ver el anteproyecto que tan celosamente esconden, que les atribuirán competencias excepcionales que harán enterrar a las cámaras agrarias.

Pero piénselo muy bien, señor Garcés, piénselo muy bien, señores socialistas, piensen muy bien lo que van a hacer, porque tarde o temprano serán los propios agricultores quienes van a obligar a recrear las cámaras agrarias, y quedará en el Diario de Sesiones lo que le acabo de decir; serán los propios

agricultores los que van a obligar a recrear las cámaras agrarias. Piensen que su sectarismo y odio, sectarismo y odio desmedido hacia las cámaras agrarias puede producir el efecto boomerang no deseado por ustedes mismos. Y sobre todo, señor Garcés, piensen, ustedes que se creen siempre en posesión de la verdad, por qué, y díganlo, por qué tan solo en esta comunidad autónoma, de las diecisiete del Estado español, se va a obrar con la irresponsabilidad que van a hacer ustedes, tan solo en esta comunidad autónoma. Dígalos bien claro, señor Garcés.

Gracias, señor presidente.

El senyor president:

Muchas gracias.

Señor Garcés.

El senyor Garcés i Ramón:

Gràcies, senyor president.

Senyores diputades, senyors diputats.

En la intervenció que acabem d'escoltar crec que ha quedat suficientment explicada la raó profunda per la qual s'haurien de mantenir les cambres agràries locals. S'haurien de mantenir, segons el que s'acaba de dir, perquè han de fer el que han fet sempre i continuar complint el paper que sempre han tingut. Eixa és una afirmació clara, rotunda i contundent; una afirmació clara de conservadorisme, és una opinió conservadora, diria més, reaccionària, en la mesura que a finals del segle XX s'està defensant el que es defensà a finals del segle XIX, quan la població agrària, per exemple, representava en el País Valencià el 60/70% de la població activa, quan el sector primari era el sector econòmic més important i quan el poder rural era un dels poders més significatius en el món social del País Valencià.

A finals del segle XX ja la realitat ja no és eixa. La realitat és que estem vivint una etapa on el camp valencià exigix unes altres coses, no hi ha una reivindicació seriosa, rigorosa, profunda en el camp valencià per les cambres agràries locals, això no existix, i és el Partit Popular o uns altres partits de dretes els que estan tractant de polititzar novament les cambres agràries, com habitualment ho han fet, per tal de portar les aigües al seu riu.

Jo estic convençut que eix intent polític estricte no va a tenir cap èxit perquè novament ha estat incapaç el senyor Gómez Guarner d'explicar-nos ací què vol que facen les cambres agràries locals. Em diu, el de sempre. El de sempre és obligatorietat. Tots els llauradors obligatòriament en les cambres agràries o en *las hermandades*, si se'n recorda bé, i això ha estat negat pel Tribunal Constitucional i per les lleis de l'Estat. El de sempre vol dir cambres agràries com a representació corporativa dels interessos generals agraris. Això és impossible hui. Això hui és impossible, senyor Gómez Guarner. Estan els ajuntaments, estan les organitzacions professionals agràries, estan els sindicats, estan les cooperatives, estan els respectius governs, està tot l'entramat democràtic dins del qual vivim i al qual no volem destruir ni buscar-li contrapesos. I crec que això és el que vosté vol, buscar-li contrapesos a l'entramat democràtic, a la societat vertebrada democràticament que estem construint des de fa anys.

Està, des de fa temps, vosté i el seu grup, tractant de fer una creuada en el camp valencià a favor de les cambres agràries contra els socialistes. I eixa creuada no té èxit. Insistisquen vostés per eix camí, insistisquen i veuran com segueixen sense tenir èxit. No coneixen ja la realitat agrària valenciana.

Afirme que l'any 92 estem en les condicions jurídiques i legals millors per a poder prendre iniciatives, que hi havia uns marges d'incertesa prou considerables com per atacar amb prudència aquest problema, i ho hem fet. No se'ns acuse de

retard, sinó d'excés de prudència. Perquè la realitat de l'any 92 és molt pareguda a la del 86, no canvia tant; però en canvi sí que està perfectament determinada per les sentències del Tribunal Constitucional, de juliol del 89, i per la Llei Reformada de Cambres Agràries Provincials de l'any passat, està perfectament establert en aquest moment el marc dins del qual el govern autonòmic valencià pot legislar. I anem a legislar, anem a prendre iniciatives no pensant en desvertebrar el camp valencià, sinó tot el contrari. No considerant o no intentant fer coincidir els interessos d'uns pocs, com són els interessos que vostés representen, amb els interessos de la majoria del camp valencià, que són els interessos que representem nosaltres. Eixa és la diferència notable a l'hora d'enfocar aquest problema de les cambres agràries locals, al comptar amb alguns problemes que fan referència al camp valencià.

El senyor president:

Acabe, senyor Garcés.

El senyor Garcés i Ramón:

Acabe ja, senyor president, reiterant al senyor Gómez Guarner que seria prudent que retirara la proposta de resolució, que no ens situara novament en el disparador d'estar polititzant en els termes sectaris que vostés ho fan aspectes substancials del que és la vida social del camp valencià.

Moltes gràcies.

El senyor president:

Passem a votació la proposta de resolució.

Comença la votació.

Vots a favor, 24; en contra, 43; abstencions, 3. Queda rebutjada.

El senyor Villalba té la paraula.

El senyor Villalba Chirivella:

Moltes gràcies, senyor president.

Per a manifestar que el Grup Parlamentari d'Unió Valenciana, Grup Parlamentari Nacionalista d'Unió Valenciana, s'ha abstingut en aquesta votació perquè, com molt bé s'ha recordat des de la trona, ja hi hagué una proposta de resolució en aquest sentit, i encara que, com també s'ha reconegut pel proponent el contingut de la mateixa, no anava en el mateix sentit que la que ell anava a proposar, però nosaltres creem que a pesar de la negativa en aquella ocasió del Grup Socialista sí que va eixir des de la trona el compromís formal —reivindicat després pel propi conseller— que poc de temps va tardar a presentar-se en aquesta Cambra una llei on es regulen les funcions i continguts que podien tenir en el seu moment les cambres agràries i que possiblement ara puguen tenir els consells agraris municipals. És perquè ens hem abstingut, confiant que eixa voluntat expressada pel grup majoritari es farà realitat a no molt tardar i tenint en compte també que si no ho fan així seguirem demandant el seu incompliment, perquè, des del punt de vista del que és el desenvolupament estatutari, creem que és una obligació d'aquesta cambra avançar per eix camí.

Moltes gràcies.

El senyor president:

Moltes gràcies, senyor Villalba.

Proposta de resolució 4.327. El senyor Gómez Guarner té la paraula.

El senyor Gómez Guarner:

Gracias, señor presidente.

Señoras y señores diputados.

Prácticamente tomada la irresponsable decisión por parte

del Consell de no voler legislar sobre càmaras agràries locals, lo que veine a suponer de facto su desaparició y més que probable substitució per eso, al que anteriorment califiqué com conejo sacado de una chistera de un prestidigitador, queda un punt important, diria que vital a solucionar, y per el que todos los agricultores —y que no se me acuse de abrogarme la representació de todos los agricultores, antes se me acusaba de que solamente mi grupo defendía a unos pocos—, ahora me atrevo a decir, por el que todos los agricultores sin excepción alguna se muestran preocupados y altamente sensibilizados. Me refiero al destino a dar al patrimonio de las cámaras agrarias; un patrimonio, señorías, que en la Comunidad Valenciana asciende a miles de millones de pesetas, miles de millones de pesetas; un patrimonio que me apresuro a afirmar que tiene como únicos e inalienables dueños a los agricultores valencianos, un patrimonio, señores socialistas, creado año tras año, peseta tras peseta, aportada por todos y cada uno de los agricultores a través de las correspondientes derramas y un patrimonio que seguro que será configurado, tanto material como sentimentalmente, como un patrimonio complementario de cada uno de los agricultores, y no tengan ninguna duda —y de eso estamos convencidos— que lucharán como si de sus propias casas y bienes se tratara.

Por ello, no es sorprendente y hasta me atrevería a calificar de aberrantes ciertas declaraciones y manifestaciones que últimamente y sobre este mismo tema están apareciendo en los medios de comunicación. Que se diga que existe un patrimonio importante en torno a las cámaras agrarias que debe ser utilizado por los propios agricultores, se tiene toda la razón. Pero que se diga, como textualmente se ha dicho en los medios de comunicación, que su futuro, el del patrimonio, habrá que negociarlo con la administración central, con las organizaciones agrarias, y tratar de perfilar un modelo en el que también participen los ayuntamientos, eso es sacar los pies de la realidad; y no solamente de la realidad, sino de lo que está preceptuado legalmente, de lo que está preceptuado legalmente.

Veamos, señorías, la disposición adicional segunda de la recientemente aprobada ley que viene a modificar ciertos aspectos concretos de la Ley de Régimen Jurídico de las Cámaras Agrarias de diciembre del 86 dice taxativamente: «El patrimonio y medios de aquellas Cámaras que resulten legalmente extinguidas se adscribirán a fines y servicios de interés general agrario del municipio, atendiendo a los intereses específicos que se relacionen con los colectivos de agricultores representados en aquéllas, debiendo ser consultadas, en su caso, las organizaciones profesionales agrarias más representativas en dicho ámbito territorial.» Disposición adicional segunda. Muy bien.

¿Quién creemos que pueden ser los que mejor adscriban el patrimonio y los medios de las Cámaras que resulten legalmente extinguidas a los fines y servicios acorde con el interés general agrario del municipio, y a la vez con los específicos de los agricultores integrantes del mismo? ¿Quién creemos que puede ser?

Lógicamente, y sin lugar a dudas, esos serán los propios agricultores, que a su vez son los propios propietarios de ese patrimonio y de esos medios. En eso mismo, señorías, reside la propuesta de resolución que mi grupo ha presentado: que sean los propios agricultores, a través precisamente de los correspondientes plenos o asambleas generales de las Cámaras a extinguir, los que decidan sobre el destino a dar a su propio patrimonio, oídas las Organizaciones Profesionales Agrarias más representativas, que actúan como elemento de estudio, de consulta y de propuesta a elevar a esos plenos, a esas asambleas generales, que deben tener el verdadero poder decisorio.

Señorías, si el sistema democrático requiere la participa-

ción ciudadana a través del voto libre para configurar las múltiples facetas de nuestro propio vivir en dicho sistema, eso mismo, solamente eso, es lo que solicitamos en este tema, que resida en el voto libre de todos y cada uno de nuestros agricultores, a la vez propietarios únicos del patrimonio de las Cámaras Agrarias, la decisión del destino del mismo.

Gracias, señor presidente.

El senyor president:

Muchas gracias, señor Gómez Guarner.
Señor Garcés, tiene la palabra.

El senyor Garcés i Ramón:

Gràcies, senyor president.

Senyories, poc a poc anem descobrint la totalitat del pensament del Partit Popular, del Grup Popular, al voltant de les cambres agràries.

Si en el punt anterior hem descobert que del que es tractava era de recolzar i defensar el vell contingut de les cambres agràries, i en eix vell contingut entra de manera considerable el que era la instrumentalització política de les cambres agràries en cada moment, els sectors dominants en el camp, en est moment ens trobem davant d'una reivindicació curiosa, si més no, que és la de dir que el patrimoni de les cambres agràries no sols és dels llauradors, cosa que estem d'acord, sinó que a més a més els llauradors estan disposats a lluitar com si foren les seues pròpies cases, per la defensa del seu patrimoni.

És un tipus de plantejament, senyor Gómez Guarner, perdone'm que li ho diga, que a mi em recorda molt un debat que estan tenint ara en França, un debat que està tenint ara lloc a França, al voltant de la lletra de *La marseillesa*. *La marseillesa* vosté sap que és una lletra que els socialistes hem volgut i volem molt, els republicans de tota la història també, i que en una part del seu contingut fa un crit als xiquets, als hòmens i a les dones de la pàtria, a alçar-se i defensar els seus interessos, les seues propietats contra els invasors, contra els agressors, contra aquells que els volen furar.

En estos moments que a França estan discutint si eixes paraules hauria de llevar-les o no de la lletra de la marseillesa, em trobe a vosté ací fent un clan paregut. Està cridant, vosté està cridant des de la tribuna de les Corts Valencianes pràcticament a la insurrecció, i està cridant-los a defensar allò que és seu, i que encara vosté no sap què es va a fer d'això. I ja està cridant els llauradors valencians que agafen la corbella, o el que tinguen a mà per a defensar el patrimoni de les cambres agràries locals.

Jo crec, senyor Gómez Guarner, que vosté novament està caient en el camí de la demagògia, i per a demostrar-li-ho em vaig a detindre mínimament en allò que és la disposició adicional segona de la Llei de bases del règim jurídic de les cambres agràries, que en redacció donada per la Llei 23/1991 de 15 d'octubre modifica la Llei de cambres agràries del 86.

Vosté ha fet referència a eixa disposició adicional segona, i curiosament ens l'ha llegida, però votant-se el principi d'eixa disposició adicional segona, curiosament vosté ens ha llegit la meitat de la disposició i el final, però no ha llegit el principi. Li pregunte per què, per què no l'ha llegida completa eixa disposició. Jo li diré per què, senyor Gómez Guarner, perquè en la primera part d'eixa disposició adicional segona el que es diu és el següent: «L'administració competent realitzarà les atribucions patrimonials i l'adscripció dels mitjans de les cambres agràries que resulten extingides...». I a partir d'aquí ve «...garantir l'aplicació d'aquests mitjans a fins i serveis d'interessos generals agraris del municipi», i acaba «...escollint, en el seu cas, les organitzacions professionals agràries més representatives...».

Per tant, és molt clara eixa disposició addicional segona, sobre qui té competències legals que són les que manen en un estat de dret per a atribuir el patrimoni de les cambres agràries locals. Vosté es bota l'estat de dret, es bota el marc jurídic, i fa una crida a la insurrecció. Ens amenaça de tenir por a la llibertat, de tenir por a les eleccions, quan vosté el que està és precisament defensant el contrari de les eleccions i la llibertat.

I és més, i acabe ja, el Tribunal Constitucional que vosté sap exactament que representa en l'estat de dret, assenyala en la seua sentència de l'any 89: «que a la llum de la naturalesa de les cambres agràries com a incorporacions de dret públic, per tant creades com a conseqüència d'una decisió del poder públic, i dissoltes també per una decisió del poder públic. La determinació de les seues fonts d'ingressos, el règim del seu patrimoni i el destí d'aquest, en l'hipòtesi de desaparició de les cambres agràries, queda sotmés a la decisió del poder públic». Doctrina del Tribunal Constitucional, doctrina de la Llei de l'Estat que vosté, per molt que cride des d'esta trona no va a poder botar-se.

Moltes gràcies.

El senyor president:

Señor Gómez.

El senyor Gómez Guarner:

Gracias, señor presidente.

Señor Garcés, me acusa de hacer una reivindicación curiosa, y usted empieza yendo por los «cerros de Marsella»; eso sí que es una reivindicación curiosa.

Me acusa también de «agarrar la corbella», quan el que ha agarrat l'aixada ha sigut vosté per a soterrar les Cambres Agràries. Vosté.

La irracionalidad, señor Garcés, no se para en hacer desaparecer a las Cámaras Agrarias, sino que todavía se va más lejos, señor Garcés. Decía anteriormente, y usted aquí lo ha sacado otra vez, decía anteriormente que tienen miedo a la libertad, miedo a enfrentarse a unas elecciones democráticas a Cámaras Agrarias. Ahora no sólo me ratifico en ello, sino también en que su miedo les lleva a negar la propia esencia de la democracia queriendo quitar el voto a unos ciudadanos, para ustedes de tercera categoría, que no lo podrán ejercer, ni tan siquiera para defender aquello que es suyo, señor Garcés.

Vuelvo a repetir, señor Garcés, de quién es el patrimonio de las Cámaras Agrarias, dígallo claro aquí, de quién es. Es de la administración central, es de la administración autonómica o quieren que sean de la administración autonómica. Esa es otra cosa muy distinta, señor Garcés.

Pero tenga muy claro que el patrimonio de las Cámaras es sólo y exclusivamente de los propios agricultores, no me cansaré de repetirlo, sólo y exclusivamente, señor Garcés. Y me asusta, señor Garcés, ciertos indicios que se desprenden tanto de sus palabras como de las pronunciadas por otros socialistas sobre este mismo tema, y créame, no quisiera que fuera así, pero están muy claras, están empezando a ser muy claras ciertas connotaciones, propias no ya de sistemas expropiatorios; sino connotaciones incautadoras y expoliadoras de pura y simple confiscación de bienes! (*Remors.*)

Vayan con cuidado ustedes que tanto están riéndose, vayan con cuidado, señores socialistas, que ya hay algún precedente que otro en esa dirección, y más de una sentencia en ese sentido. Vayan con cuidado, y vayan con cuidado porque fácilmente se puede comprender el que hagan desaparecer ustedes las Cámaras Agrarias, pero otra cosa muy distinta es que se juegue con el bolsillo, con el patrimonio de todos nuestros agricultores. Vayan con cuidado, ¡y cuando digo «nuestro», señor Picher, cuando digo «nuestro», son nuestros, de usted y de todos!

La cierta pasividad que hasta el momento, y en espera de que ustedes legislen sobre este tema, impera en nuestros pueblos acerca de la desaparición o no de las Cámaras Agrarias, no les haga confundir, no piensen que puede ocurrir lo mismo en cuanto al patrimonio de las Cámaras. ¡Ojito al canto! Allí, y vuelvo a repetírselo, señor Garcés, estarán todos, todos nuestros agricultores codo con codo, independientemente de la ideología que se tenga.

Se estará para defender aquello que es exclusivamente suyo, y entonces, señor Garcés, solo entonces, se darán cuenta ustedes de la irresponsabilidad con la que han obrado, y entonces, solamente entonces, verán y sabrán que ya puede haber sido tarde.

Gracias, señor Garcés.

Gracias, señor presidente.

El senyor president:

Muchas gracias.

Señor Garcés.

El senyor Garcés i Ramón:

Gràcies, senyor president.

Jo vaig a recuperar el to pausat davant de la proclama o crit que ens ha fet ací el senyor Gómez Guarner, i vaig a insistir en el que són els arguments d'un estat de dret, d'un estat democràtic, i no en els arguments de la demagògia, de... (*remors*) Dic, senyor Guarner, que vaig a insistir en els arguments d'un estat de dret, en els arguments de la democràcia, en els arguments de la llibertat, si vosté vol, i no en els arguments de l'amenaça, dels xantatges, de la proclama, de l'exigència, pràcticament exigència que vosté està fent als llaurador valencians per tal que traguin la corbella.

I per això vaig a fer ús d'un text legal que tinc ací davant, i que vosté segurament coneix i una vegada més amaga a la Cambra. El text legal és el següent. Quan el Govern d'Espanya legisla sobre cambres agràries provincials l'any 86, a aquella llei es presentaren distints recursos, diversos recursos de comunitats autonòmiques per un costat. També de la pròpia confederació nacional de cambres agràries, hui dissolta, hui dissolta. I també un recurs presentat per 69 diputats encapçalats pel senyor Trillo Figueroa... I a aquell recurs dels 69 diputats encapçalats pel senyor Trillo Figueroa, respongué el Tribunal Constitucional.

Què demanava el senyor Trillo Figueroa? Demanava que el patrimoni de les cambres agràries passara als llauradors, passara a ser propietat col·lectiva dels llauradors. Què contesta el Tribunal Constitucional? Contesta que... el següent, i ho llegesc tal com ho escriu el Tribunal Constitucional:

«Ahora bien, a la luz de la naturaleza de las cámaras agrarias como corporaciones de derecho público, no procede admitir esa argumentación —la que defensa el senyor Trillo Figueroa— como entidades cuya creación y disolución se producen como consecuencia de la decisión del poder público; tanto la determinación de sus fuentes de ingresos como el régimen de su patrimonio y el destino de éste en los supuestos de desaparición, quedan también sometidos a esa decisión.

Y concretamente, y de acuerdo con lo dispuesto en el artículo 52 de la Constitución —Constitució espanyola— a lo que prevé la ley que regule este tipo de organizaciones profesionales, en el presente caso y ante la eventual desaparición por ministerio de la ley de un conjunto de cámaras agrarias, de nivel inferior o superior al provincial, se hace preciso precisar el destino de su patrimonio. Y eso es precisamente lo que la disposición adicional segunda efectúa.

No hay pues, privación de propiedad alguna. Ni por otra parte puede aceptarse que los bienes de las cámaras a extinguir

constituyen una propiedad colectiva. Ni el recurso de los 69 diputados, comisionado el señor Trillo Figueroa, se explica en qué puede consistir esta figura, quién sería el titular colectivo beneficiario y en qué norma jurídica se basa tal calificación. Ha de rechazarse, pues, la inconstitucionalidad por vulneración del artículo 33 de la Constitución española.»

Més clar l'aigua, senyor Gómez Guarner. Vosté amb tot el seu al·legat de fa uns minuts està anant contra el Tribunal Constitucional. Està anant contra l'estat de dret, està defensant el que el senyor Trillo Figueroa ja defensà i ha segut revocat pel Tribunal Constitucional. Queda clar per tant —i acabe ja, senyor president— que la disposició addicional segona de la Llei de bases del règim jurídic de cambres agràries en la seua redacció actual, té caràcter de norma bàsica de l'article 149.1.18 de la Constitució. És el poder públic i precisament la Generalitat Valenciana, la que ha de realitzar les atribucions patrimonials d'acord amb les restants condicions que estableix dita disposició.

Qualsevol regulació autonòmica no ajustada a eixes bases, suposaria una frontal vulneració del bloc legal vigent. Una vulneració de la Constitució espanyola. Pertant, senyor Gómez Guarner, no seguisca pel camí pel que va; perquè novament està demostrant que el que vol vosté és l'agitació en el camp valencià i no la solució dels problemes dels llauradors valencians.

Moltes gràcies.

El senyor president:

Passem a votació la proposta.

Comença la votació.

Vots a favor, 27; en contra, 43. Queda rebutjada.

Següent proposta de resolució, la 4.328.

El senyor Agramunt té la paraula.

El senyor Agramunt Font de Mora:

Gracias, señor presidente.

Señoras y señores diputados.

Señores de la mayoría. Esta es la última propuesta de resolución del Grupo Parlamentario Popular. Eso engarza dentro de dos grandes temas que han sido objeto de debate durante estas largas sesiones del debate de política general. Se engarza dentro del tema de la competitividad y dentro de lo que sería ese gran debate de infraestructuras que, parcialmente, se ha ido sosteniendo durante estos días, donde se habla de trenes, de carreteras, de aeropuertos. Hasta incluso del servicio de correos.

Por ello, creo que en este momento no es ocioso insistir, de nuevo, en la caótica situación de esa carretera nacional III. Y no lo es pese a que esta Cámara ya se ha pronunciado bastantes veces al respecto. Decía el otro día el portavoz de la mayoría, que era la quinta vez —por si acaso ya lo advierto yo que esta es la sexta, según su propia contabilidad— y espero, espero que sea la última. Ojalá, sería muy buena señal. Ojalá sea la última vez que nos tenemos que ocupar de la nacional III en esta Cámara. Porque decía que, pese a que esta Cámara ya se ha pronunciado al respecto, el marco dibujado por el señor Lerma en su reciente discurso exige darle un nuevo planteamiento a esta cuestión.

La primera premisa es que la Europa de Maastricht es la Europa de las comunicaciones. Y con semejante vía de unión entre Valencia y Madrid, es poco más que jocoso hablar de una Comunidad Valenciana en vanguardia de Europa.

La segunda premisa, es que hablar de la Europa de Maastricht, es hablar del siglo XXI. Y hablar desgraciadamente de nuestras carreteras, es hablar de principios de siglo. No sé si del XX o del XIX. Es partir de posiciones por tanto erróneas

para alcanzar tan deseables objetivos como aquí han sido planteados estos días.

No estaría de más que el Consell insistiera de nuevo, si es que lo hizo antes ante el «Gobierno González», para que resuelva por fin el problema de nuestra vía de acceso a la capital cultural de Europa. Ustedes dirán, probablemente me van a decir, que ese tema ya está resuelto. Que ese tema ya se ha debatido, y que hay decisiones tomadas por el Gobierno de la nación, por el Gobierno de la Generalitat, para resolver esa cuestión. Yo voy a leerles la propuesta que hemos presentado que creo que es absolutamente racional, y trata de situar las cosas en su justo término.

Dice la propuesta que el trazado de la autovía, entre Caudete de las Fuentes y Valencia —al lado de Utiel—, por tanto, todo a través de la provincia de Valencia, la Comunidad Valenciana, sea por una ruta alternativa a la actual nacional III, de modo que existan ambas vías desde la ciudad de Valencia hasta al menos esta población de Caudete de las Fuentes. Y en su segundo punto, que el Gobierno central informe al de la Generalitat sobre la situación concreta del tramo de Caudete de las Fuentes a Montalbo —cerca de Tarancón— y sobre su trazado. Aclarando si se trata de una ruta alternativa, como así se dijo a la nacional III; y así como los plazos previstos para su ejecución.

En definitiva, ¿qué se está buscando, señorías? Es muy simple. Se está buscando que existan dos, dos, la nacional III actual, tal como está, sin tocarla. Y en lugar de hacer tantos parches y tantas historias como se están realizando en esa carretera, se haga definitivamente una sola autopista o autovía —llámenla como quieran— distinta y alternativa a la actual nacional III.

En definitiva se ha dicho muchas veces, se ha repetido muchas veces, pero voy a insistir en ello, lo más importante de las vías modernas de comunicación por carretera, es que sean, por supuesto, con doble sentido en cada dirección, con dos carriles al menos en cada dirección, con accesos de aceleración y desaceleración, con los cruces a distinto nivel. Todas esas cosas están claras.

Pero además, la característica más importante, lo que define una carretera del siglo XXI, una autopista, lo que la distingue de lo que serían las autopistas del subdesarrollo, las autovías diseñadas por el gobierno socialista; lo que lo define es la existencia de una vía alternativa, de una vía distinta, por donde pueda pasar todo el tráfico de aluvión, todo el tráfico de pequeño recorrido que de otro modo impide y de otro modo dificulta el tráfico en esa autopista o en esa autovía que se ha construido.

En definitiva, ustedes optaron, señores de la mayoría, señores socialistas, en su día optaron por esas, que ustedes llamaron autovías, que ni siquiera es así. Que es un plan de desdoblamiento de carreteras nacionales, ni siquiera son autovías. Ustedes optaron, por tanto, por las autopistas del subdesarrollo. Y encima ahora, cuando ustedes decían entonces que la diferencia estaba en pagar o no pagar peaje —recuerden al ministro Cosculluela, señor Sáenz de Cosculluela, cuando inauguraba la autopista Almansa, la autovía, Almansa-Alicante diciendo la única diferencia es que no hay cabinas de peaje— ahora, encima, a esas autopistas del subdesarrollo, ustedes les quieren poner peaje. Y yo les digo, si es muy simple, es muy sencillo. Hagan dos, mantengan la nacional III y hagan una autovía. Y luego, en esa autovía distinta de la nacional III, si quieren poner peaje es un problema de ustedes.

Pero ustedes lo que no pueden pretender, encima, es poner peaje a la única vía entre Madrid y Valencia, como parece ser que están pretendiendo. Y eso, de verdad, me parece una enorme barbaridad. Por tanto, en lugar de parcheos, en lugar de

chapucitas hagan ustedes lo que hay que hacer, que al final incluso, va a ser más barato. Eso es lo que estamos pidiendo desde el Grupo Popular. Creo que es razonable, creo que no es ningún planteamiento que en este momento pueda ser acusado de ningún tipo más que de apostar por el desarrollo, apostar por tanto por la Comunidad Valenciana. Y esperemos que sean ustedes también sensibles a eso.

Muchas gracias.

El senyor president:

Muchas gracias, señor Agramunt.

El señor Nebot tiene la palabra.

El senyor Nebot Monzonís:

Molt excel·lent president.

Il·lustres senyores diputades, il·lustres senyors diputats.

Señor Agramunt, su presentación a la propuesta de resolución ha sido magnífica para hacerla en las Cortes Generales del Estado, que es donde usted la debería de haber hecho cuando estaba allí de diputado. Volviendo a la propuesta de resolución, quiero recordar que en la primera de las veces que se debatió este tema aquí, los grupos parlamentarios por unanimidad —incluido el suyo, el minoritario— instó al Gobierno de la nación, a través del Gobierno valenciano, la necesidad de terminar las obras de la autovía Valencia-Madrid, incluido el tramo Caudete-Honrubia, a la mayor brevedad posible. A la mayor brevedad posible.

¿Qué pretenden ustedes ahora con esta propuesta de resolución? Pretenden simplemente que el Gobierno del Estado modifique los proyectos en curso, que paralice las obras que esta propia Cámara y su Grupo Parlamentario instó a que se realizara a la mayor brevedad posible. Y ahora ustedes pretenden con una propuesta de resolución, que se paralice con las compensaciones e indemnizaciones correspondientes a las empresas que están realizando los tramos ya subastados. Que se paralice todo, y otra variación sobre el mismo tema, que se realice por vía alternativa a la nacional III.

Pues mire, no vamos a entrar ahí. Y no vamos a entrar ahí, porque la primera parte de su propuesta de resolución es imposible de realizar. Por los motivos que le acabo de decir. Y porque fundamentalmente los tramos entre Valencia y Chiva están a punto de finalizar, y el tramo Chiva-Requena estará finalizado este próximo verano.

¿La segunda parte de su propuesta de resolución? Pues es innecesaria. Lo dije aquí la semana pasada y lo vuelvo a repetir. El gobierno de la Generalitat ha expuesto sus puntos de vista y sus opiniones sobre el trazado previsto dentro del plazo de información pública. Y cuando el gobierno del Estado resuelva las alegaciones que se han presentado a la propuesta, entonces fijará los plazos de ejecución y los plazos de realización. Por tanto, usted ha hablado de Maastricht. Pero se ha olvidado el camino a seguir.

El senyor president:

Señor Agramunt.

El senyor Agramunt Font de Mora:

Muchas gracias, señor presidente.

Yo no me he olvidado del camino. Lo que pasa es que por el camino que ustedes están planteando no llegamos ni a Madrid, ni a Maastricht, ni a ninguna parte.

Usted dice que no entrarán ahí, pues mire, no van a entrar ahí y además nos van a cobrar a todos los valencianos por ir a Madrid por una carretera parcheada y llena de chapucitas, pues ya sabemos cuál es la posición, yo se lo agradezco. Es bueno, de vez en cuando, dejar las cuestiones absolutamente claras, porque en estos temas siempre ha habido muchas ambigüedades.

Yo, como es nuestra última intervención, voy a volver a sacar un tema curioso, y es el tema de la excusa de competencia. Es habitual, muy habitual; «es que esto no es cuestión de estas Cortes Valencianas», «es que esto no es cuestión del gobierno valenciano»; yo no sé si ha leído usted la propuesta; dice que «el Consell inste al Gobierno central. Mire, el señor Lerma en su primera intervención en este ya largo debate de política general no habló de nada que fuera competencia de la Comunidad Valenciana, de nada, porque hablar de la inflación, hablar del déficit, son cuestiones que no son competencia del gobierno valenciano. Por tanto, se limitó a hablar de Europa, hablar de Maastricht, pero no habló de cuestiones que eran competencia del Consell o de la Comunidad Valenciana. Por tanto, es sorprendente, sorprende muchísimo que ustedes se excusen siempre con que eso no es competencia de la Generalidad, que eso no es competencia de la Comunidad Valenciana. Pues mire, todo aquello que afecta a los valencianos es competencia de esta Cámara, y esta Cámara ha de ser sensible a ello.

Ustedes siguen durante todo este debate y continuamente oponiéndose por oponerse, oponiéndose porque tienen que oponerse. Están ustedes entrenándose para ejercer la oposición en la cual yo les deseo muchos éxitos en el futuro.

Muchas gracias.

El senyor president:

Muchas gracias.

Señor Nebot.

El senyor Nebot Monzonís:

Per a rèplica, senyor Agramunt.

Vull dir-li que el Grup Parlamentari Socialista creu que el paper del president del grup majoritari, però dins del minoritari de l'oposició, ha desaprofitat una ocasió o tal vegada ha volgut aprofitar l'última oportunitat que li quedava en l'última proposta de resolució, per a parlar del que ha estat l'eix fonamental del debat que en aquesta Cambra va ofertar el president de la Generalitat.

Vosté s'ha limitat a parlar de Maastricht en l'última oportunitat que tenia el seu Grup, i ha obviat totes les oportunitats que en les propostes de resolució i en el discurs del president de la Generalitat li va fer una oferta perquè entrara a debatre aquestos temes, vosté els ha obviat i en la proposta de resolució que anem a parlar de la nacional III, tantes vegades parlades ací en aquesta Cambra, vosté ha aprofitat per a dir ací i parlar de Maastricht, s'ha deixat 32 oportunitats per a parlar de Maastricht. Senyor Agramunt, flux paper el seu.

El senyor president:

Passem a votació la proposta de resolució.

Comença la votació.

Vots a favor 23; en contra, 43; cap abstenció. Queda rebutjada la proposta.

Se suspén el ple que continuarà a les 12 menys 5.

(Se suspén la sessió a les 11 hores i 35 minuts.)

(Es reprén la sessió a les 12 hores.)

(Ocupa la presidència el Vice-president primer, Excel·lent Senyor Soler i Marco.)

El senyor vice-president primer:

Senyories, continua la sessió.

Proposta de resolució 4.329.

Senyor Botella.

El senyor Botella Vicent:

Molt excel·lent president.

Senyores i senyors diputats.

Tots hem escoltat o vamescoltar amb la tensió, les reflexions que el Molt Honorable President de la Generalitat ens feia respecte al tema de l'atur i les perspectives de la indústria al nostre País Valencià en el discurs de l'estat de la Comunitat.

S'ha parlat de xifres que no sempre tenen relació amb la realitat, es barallen tant les de l'enquesta de població activa com les del registre de l'INEM, es fa segons interessa el moment, s'utilitzen unes o altres.

Malgrat açò estem situats, senyories, per damunt de la mitjana de l'Estat. Continuem estant situats per damunt de la mitjana de l'Estat, ja que aquestes valoracions sempre es fan sense tenir en compte que al País Valencià existeix un alt grau de treball submergit que, en definitiva, és una forma d'atur encobert.

A més a més, el monocultiu industrial existent a les nostres comarques, a molts pobles del País Valencià, fa que qualsevol crisi que es produïska en un sector concret faça entrar també en crisi eix poble o eixa comarca. Exemples en tenim; la juguina a la foia de Castalla i l'Alcoià; el calcer al Vinalopó i a la Vall d'Uixò; el tèxtil a la Vall d'Albaida, el Comtat, a l'Alcoià; la ceràmica a València, Castelló. És a dir, no hi ha una diversificació industrial a les nostres comarques i als nostres pobles.

Existeixen tota una sèrie de sectors en crisi —abans he esmentat— inclòs el del paper, les tecnologies que es van introduint al llarg i ample de les diferents indústries fa que sobre mà d'obra, la qual cosa ve a redundar en més atur sense cap perspectiva perquè no hi ha plans de reindustrialització concrets, no hi ha un estudi detallat de quina és la situació de les comarques, quin tipus d'indústria és el que hi ha, en quina situació es troba, i per tant, quines són les alternatives a realitzar al respecte.

És de veres que s'han creat tota una sèrie d'instituts tecnològics que —com ja he dit abans— tenen repercussió en la tecnologia, però cal tenir en compte que davant del que també ací en els debats que hem tingut s'ha esmentat respecte a la cimera de Maastricht i el que va a representar l'any 93 significa que va a haver una alta competitivitat en la indústria, va a haver reconversions també encara en alguns sectors i, per tant, el que va a significar és, per part de la Generalitat, des del nostre punt de vista, un estudi real d'eixes comarques, d'eixos sectors, i com reindustrialitzar les nostres comarques. És per aquestes raons per les que presentem aquesta proposta de resolució.

En primer lloc. «Les Corts Valencianes acorden que el Consell mitjançant les conselleries de Treball i Afers Socials per una part i la d'Indústria, Comerç i Turisme per altra, elaboren en un termini de 6 mesos un mapa comarcal d'atur, el que s'ha comentat i s'ha anomenat com a borses d'atur, i de sectors industrials en crisi concentrats en comarques que depenen fonamentalment d'aquells sectors.»

En segon lloc. «El Consell una vegada elaborat aquest mapa i en base a ell, determinarà quines mesures són necessàries per a la reindustrialització d'aquestes comarques.»

En tercer lloc. «El Consell mitjançant les conselleries —abans esmentades— informará almenys una vegada cada any aquestes Corts de les mesures que estiguen aplicant-se i del seguiment de les mateixes.»

En quart lloc. «El Consell donará compte del compliment del primer i segon punt d'aquesta resolució abans de finalitzar l'any 1992.»

Com vostés poden veure, en els dos punts primers estan relacionats l'explicació que abans ha fet i en els dos següents el que es tracta és que aquestes Corts tinguen coneixement puntual de quines són les mesures concretes que estan portant-se a cap i puguem opinar, puguem aportar idees i, en definitiva,

puguem entre tots donar solució a un tema tan greu com és el de l'atur i la reindustrialització de les nostres comarques.

Res més i moltes gràcies.

El senyor vice-president primer:

Moltes gràcies, senyor Botella.

Senyor Fenollosa.

El senyor Fenollosa Ten:

Molt excel·lent president.

Senyores i senyors diputats.

Vull agrair el to utilitzat pel diputat que m'ha precedit en la defensa de la seua proposta de resolució que feia referència a les reflexions que el president de la Generalitat en el debat ja de la setmana passada va exposar i que, fins i tot, després vam comprovar que el portaveu d'Esquerra Unida, en la seua exposició, no feia un discurs alternatiu quant al que és el diagnòstic, encara que descendia després a aspectes molt particularitzats dins d'eix debat. D'alguna manera venia clarament a demostrar que no es presentaven, per part del Grup d'Esquerra Unida, alternatives clares al que és l'acció del Govern de la Generalitat en aplicar les mesures pertinents per a donar solució als problemes que puguem tenir a la nostra Comunitat.

En un altre aspecte, s'han esmenat una sèrie de xifres, d'atur a la Comunitat Valenciana, i jo li he de dir al senyor diputat que no coincidisc en el criteri que vosté ha apuntat quan fa referència que estem per dalt de la mitjana nacional de l'Estat quant a les xifres d'atur, jo tan sols vull fer referència d'una aparició la setmana passada en premsa, en un article de premsa que està al seu abast per a poder comprovar, indubtablement, que dins de totes les xifres d'atur estem per baix de la mitjana nacional en l'enquesta de població activa.

I ja centrant-me en el que fa referència a la seua proposta de resolució, venir a dir que reafirmant amb les paraules que abans he comentat que vosté en aquesta proposta de resolució, el seu grup, no ve a proposar cap alternativa d'allò que ja siga l'acció que el Consell, que el Govern valencià estiga portant a efecte.

En el primer punt vostés ens proposen que s'elabore un mapa comarcal d'atur, i a eix efecte li he de dir que ja la Generalitat mitjançant la conselleria de Treball i Afers Socials, ja porta la realització d'un seguiment territorial de l'atur tenint en compte l'impacte de les diferents activitats industrials, de serveis, agrícola, construcció, i que naturalment és per a anar aplicant criteris de foment d'ocupació des d'eixes accions que ja s'estan fent. L'enquesta ja en l'any 88 va començar a fer-se mitjançant un conveni amb la Universitat de València, s'estan recollint els estudis pertinents que vénen d'eixa enquesta i el que vénen a demostrar, més o menys, és que el que és l'enquesta de població activa i el que és aquesta enquesta de situació socio-demogràfica, vénen a demostrar que hi ha uns criteris molt pareguts a allò que fa referència a les seues conclusions.

Per altra banda, quan vostés en el segon punt fan referència que el Consell determinarà quines mesures són necessàries a aplicar per la reindustrialització, realment vostés amb això el que estan dient no són alternatives a aplicar, sinó estan dient simplement que el Consell governe, que és el que ja està fent. I, en el tercer i quart punt, que informará a les Corts sobre els resultats d'aquestes enquestes o de les mesures que pensa aplicar.

Indubtablement, això està clarament recollit en el Reglament d'aquestes Corts i no és més allà que una cosa perfectament regulada en la cambra. I que seria, si aplegàrem a aprovar totes estes propostes de resolució, dictaminar ja i llevar un poc o un

molt la iniciativa dels grups, perquè en un moment determinat, doncs feren ús d'eixa iniciativa que poden tenir, però en el moment oportú demanar la compareixença, interpel·lació o pregunta, perquè ja ho tindríem tot absolutament encotillat per un tipus de proposta de resolució com esta que li acabe de dir.

Jo crec que totes aquestes raons que li he comentat són les suficients per a dir-li que la proposta de resolució que vosté proposa no diu res diferent del que ja s'estiga fent. Les enquestes estan fetes, estan amb estudis també comparatius, amb convenis de la Universitat de València.

I el que fa referència als altres punts, l'acció de govern, el Consell la realitza indubtablement, i el que puga ser compareixences per explicar el que s'està fent, ho farà el Consell. I a banda vosté també té les oportunes disposicions reglamentàries en el Reglament de les Corts per tal que es puga fer en qualsevol moment.

Per tant, per tota aquesta innecessarietat en l'aprovació d'aquesta proposta de resolució, ens anem a oposar.

Moltes gràcies.

El senyor vice-president primer:

Moltes gràcies, senyor Fenollosa.
Senyor Botella.

El senyor Botella Vicent:

Gràcies, senyor president.
Senyories.

Senyor Fenollosa, vosté ha començat agraint-me el to i jo vaig a començar agraint-li el recordatori que vosté em fa dels drets que jo tinc en aquesta cambra per a poder presentar preguntes i resolucions. De totes maneres se'ls podia haver estalviat, perquè simplement llegint-s'ho en el Reglament i tenint un poc d'experiència no fa falta més.

Però jo crec que al llarg de la seua intervenció, senyor Fenollosa, el que ha quedat evident és que ni per a vosté, ni per al seu grup, el tema de l'atur i el tema de la desindustrialització a les nostres comarques pareix que siga un tema que els preocupe.

Vosté m'ha dit que agraija el to de la meua intervenció per les reflexions o per haver citat les reflexions del president de la Generalitat respecte a aquesta qüestió. Però a mi em fa la impressió, després de la seua intervenció, que hi ha algunes qüestions, com aquesta en concret, que es posen en un discurs —en el cas del president de la Generalitat— perquè s'han de posar, però no perquè es vulga donar cap solució.

Jo crec que tenim, durant tota la història d'aquestes Corts i de la pròpia Generalitat, tota una sèrie de problemes que han vingut sorgint a les distintes comarques i als distintes sectors que la pròpia Generalitat ha fet cas omís d'elles, que s'han discutit infinitat d'ocasions en aquestes Corts, però que tan sols s'han posat a donar-li alguna solució, algun tipus de solució o almenys abordar el problema, quan s'han vist que realment el problema estava ja en el carrer. Però abans d'ací absolutament res.

Jo crec que la seua intervenció posa de manifest eix tipus de política, és a dir, no fent cas absolutament de la situació en què ens trobem fins que el sector concret, els treballadors de tal empresa, el poble tal, no tinga una mobilització concreta, no es preocupe lògicament de la seua problemàtica.

La Generalitat i el Grup Socialista que sustenta a aquest Govern no té una política que realment segueisca aquests problemes. Perquè vosté diu que la Conselleria de Treball i Afers Socials porta un control del tema de l'atur.

Mire, jo crec que si vosté coneix una miqueta quin és el funcionament de la pròpia conselleria i de la Direcció de Treball, sabrà que les dades que hi ha en la pròpia conselleria

no són les reals. Perquè fa ben poquet, fa quinze dies, aquest diputat ha fet una sèrie de preguntes al conseller de Treball per tal que donara per escrit el nombre de treballadors que havien passat a l'atur per expedients amb acord i per expedients sense acord. I hi ha una de les preguntes que la conselleria contesta que aquells expedients en els que no hi ha acord no poden saber el nombre de treballadors que realment han passat a l'atur. Amb la qual cosa, senyor Fenollosa, posa fins i tot en dubte les pròpies xifres d'atur al País Valencià. I això és una cosa que està escrita, que està ja en el propi Diari d'aquestes Corts. I, per tant, jo pense que si eix és el tipus de seguiment que vosté diu que es fa del tema de l'atur, apanyats anem.

Jo crec que realment el que s'ha de tenir és un coneixement més exhaustiu del tema de l'atur al País Valencià i, per tant, també de quina és la situació dels diferents sectors, que tampoc no es coneix, que tampoc no es coneix. I que es va corrents. En funció del problema que sorgeix en una comarca, en funció del problema que sorgeix en un poble, en funció del problema que sorgeix en una empresa, vostés és quan responen a eixes qüestions, la majoria de les vegades tard i mal.

Jo crec que, en definitiva, vosté no té raons per oposar-se a aquesta resolució. Diu que el que demanem ací és que el Govern governe i ja esta fent-ho. El que en definitiva estem dient és que governe d'una altra manera, que governe d'una altra manera. I d'una altra manera significa, en primer lloc, tenir relació amb les centrals sindicals, amb els problemes concrets dels sectors i de les poblacions. I per a això demanem eix estudi i que aquestes Corts tinguen accés, lògicament, a eixos estudis sense necessitat de fer preguntes ni compareixences, ni tot aquest tipus d'actuacions que en definitiva el que fan és a allargar el tema.

Jo crec que si hi haguera bona voluntat perquè tot el món, poguérem conèixer la realitat existent, per part de vostés si hi haguera bona voluntat, vosté facilitaria aquestes qüestions amb aquesta pròpia resolució. Però el que demostra és que tampoc no hi ha bona voluntat perquè aquestes Corts coneixen la realitat industrial i la realitat de l'atur a les distintes comarques.

I acabe, senyor Fenollosa, dient-li que votant en contra d'aquesta resolució vostés fan un flac servei al que és una problemàtica tan important, com és la de l'atur i la falta d'industrialització en moltes de les nostres comarques. Perquè, en definitiva, jo crec que parlar o oblidar que hi ha problemes tan greus com el de La Ribera, com el de la pròpia Vall d'Uixó, com el de comarques senceres del calcer i del tèxtil en crisi, senyor Fenollosa, doncs, és oblidar en definitiva i obviar la pròpia realitat.

Per tant, jo li demanaria que, encara que vostés vagen a votar en contra, reflexionen sobre quina és la política que estan duent a terme. I després, quan es troben amb els problemes que es troben en moltes ocasions, no hagen de lamentar-se, perquè en definitiva són vostés els que condueixen a situacions d'eix tipus.

Res més i moltes gràcies.

El senyor vice-president primer:

Moltes gràcies, senyor Botella.
Senyor Fenollosa.

El senyor Fenollosa Ten:

Gràcies, senyor president.
Senyores i senyors diputats.

Perdone el diputat senyor Botella si l'he ofès per haver-li recordat el Reglament de les Corts. No era eixa la meua intenció i, per tant, li demane perdó en eix aspecte.

Mire, senyor Botella, sol ser habitual que d'un text d'una proposta de resolució quan s'ix ací a defensar-ho no s'estiga dient absolutament res del contingut d'eix text. I ací el que

anem a aprovar amb la votació no són les paraules que ha dit el senyor diputat o les que jo puga dir, sinó el text proposat.

I crec que d'eix text proposat, el que jo li he dit del seu contingut, em reafirme absolutament en tot. Perquè no està portant cap tipus d'iniciativa, ni alternativa al que puga ser l'acció de govern, que ja s'està fent, i les úniques mesures que està proposant perquè es comparega ací per explicar el que s'està fent, això ja té altres vies clarament, tant les que fa per iniciativa pròpia el Consell com les que vosté pot exercir des del seu grup i tots els altres grups.

Ara, que vosté siga capaç de dir ací que no es vol donar cap tipus de solució, que és que no hi ha cap tipus de política per part de la Generalitat, no és això ni molt menys allò que pensen els ciutadans d'aquesta comunitat quan fa ben poc de temps han tingut ocasió d'expressar en les urnes on pensen que hi ha accions de política per portar, per governar, aquesta comunitat i clarament han optat per una opció, que és la que hui en dia està representada en el Consell de la Generalitat i que ve fent-ho durant els últims vuit anys.

Per tant, alguna cosa hi haurà en el seu discurs que no aplega a la gent, que no s'ho creuen els ciutadans, perquè no confien els ciutadans en el seu discurs i sí en l'experiència i en el que puga estar fent el Consell de la Generalitat.

Perquè allò que està clar és que s'estan aplicant polítiques i mesures, tant des del punt de vista del control de l'atur com des del punt de vista de política industrial, per a tractar de solucionar els problemes que pugen haver-hi, des dels problemes d'ocupació als problemes de l'activitat. I tanmateix hi ha organismes, com clarament estan actuant des de la pròpia conselleria d'Indústria en actuacions horitzontals, que demostren tot això. I en eixos organismes, com l'IMPIVA, com els instituts tecnològics, com els CEI, en definitiva, moltes actuacions que així s'estan fent.

I, tanmateix, vostés sembla que basen tota la seua activitat política en aportar uns problemes, moltes de les vegades magnificats en les seues conseqüències, parlant de sectors complets. Quan jo crec que hui en dia no és tan fàcil parlar de sectors complets, perquè vosté m'apuntarà algunes empreses d'alguns sectors, com els que ha parlat, amb vertadera crisi i jo li podré parlar a vosté d'empreses, també dins d'eixos sectors, que no tenen crisi sinó tot el contrari, i vosté també les coneix.

Pertant, no és possible parlar de sectors en crisi, sí possiblement d'empreses en crisi, quan no estan adaptant les seues circumstàncies organitzatives, productives, comercials, al que hui en dia està el repte de competitivitat, del que també es va parlar en el debat de política general i que es van dir moltes coses i propostes concretes per part del president de la Generalitat en eix aspecte.

Per tant, política sí, tant des del punt de vista de la Conselleria de Treball i Afers Socials, per a posar mesures de foment d'ocupació; sí, des de la Conselleria d'Indústria, quant a l'activitat industrial—tant industrial, com de serveis, com de turisme i altres aspectes de l'activitat econòmica— per poder dinamitzar i crear riquesa a la nostra comunitat.

Per tant, vostés l'única cosa que solen fer en propostes que no diuen absolutament res, que no són cap alternativa, és aprofitar per a denunciar algunes qüestions que existeixen, moltes vegades magnificades, però no aporten cap alternativa, i indubtablement cap alternativa distinta de la qual s'està fent des de l'acció de govern del Consell.

Per totes estes qüestions li torne a dir que m'oposaré a la presa en consideració de la seua proposta de resolució.

El senyor vice-president primer:

Moltes gràcies, senyor Fenollosa.

Passem a votar la proposta de resolució, registre d'entrada 4.329.

Comença la votació.

Per 28 vots a favor, 40 en contra i cap abstenció, és rebutjada la proposta de resolució.

Senyor Pérez Devesa.

El senyor Pérez Devesa:

Moltes gràcies, senyor president.

Per a fixar la posició del meu grup respecte a la proposició que ha presentat Esquerra Unida.

Ens pareix que la proposició tenia molt de sentit, dissecar la política de treball i deixar-la, és deixar-la a les comarques, possiblement haguérem pogut obtenir informació molt bona per a poder lluitar contra l'atur. Pensem que la proposta tenia sentit, l'hem votat favorablement i en el rebuig del grup majoritari de la Cambra s'impedeix que esta informació es puga avaluat d'eixa forma.

Obtenir major informació haguera pogut ser una actitud positiva de cara a la bona voluntat per la lluita en aquest sentit. Pense que s'ha perdut una bona oportunitat, i creiem que, bo, el Consell, com diria algun il·lustre diputat del sud de la província: «Abans les figueres donaran transistors que solucionem el problema de l'atur a la Comunitat.»

Moltes gràcies.

El senyor vice-president primer:

Moltes gràcies, senyor Pérez Devesa.

Següent proposta de resolució, 4.330. Senyor Botella.

El senyor Botella Vicent:

Gràcies, senyor president.

Senyories, la resolució, la proposta de resolució que es presenta en nom d'Esquerra Unida, és referent a sol·licitar les competències de l'INEM en matèria de formació. I també és un tema que ha sorgit durant tot el debat, tant en el discurs del propi president de la Generalitat com en el discurs del nostre portaveu d'Esquerra Unida, senyor Taberner, com en el d'altres grups de la cambra.

Jo pense que efectivament est és un tema que preocupa a tots, que la situació actual del mercat de treball i la evolució dels nivells d'ocupació a la Comunitat Valenciana reclamen amb urgència la solució dels instruments i mitjans precisos per a incrementar el nivell de qualificació dels treballadors, connectar les actuacions formatives amb els processos de col·locació i disposar dels mecanismes de prospecció del mercat de treball.

I per això és necessari, efectivament, que un tema tan important com la formació, que estiga en mans de la pròpia Generalitat. I nosaltres el que en esta proposta de resolució, a diferència d'altres que s'han discutit, el que plantejem és que sol·licitem les competències, però al mateix temps marquem un termini.

I tenim coneixement que efectivament per part del Govern Valencià s'ha acordat la ràpida iniciació de les negociacions. El que creiem és que de totes les maneres parlar de ràpida negociació amb l'experiència que tenim en aquest parlament és el mateix que dir en moltes ocasions, en algunes propostes de resolució quan es planteja que en un termini breu, doncs tenim experiència que resolucions que s'han aprovat ací, el 'termini breu' ha sigut d'un any per a complir-ho, i algunes han passat els anys i ni tan sols s'han complit.

Per tant, el que plantejem és que en primer lloc les Corts Valencianes insten el Govern Valencià perquè faça les gestions oportunes davant de l'administració central per tal de sol·licitar les competències de l'INEM en matèria de formació. I en

segon lloc, el conseller de Treball i Afers Socials en el termini de sis mesos done compte davant d'aquestes Corts del compliment d'aquesta resolució. I no vol dir de les gestions solament, sinó de tenir sol·licitades aquestes competències i quin és el pla ja efectiu dels cursos del propi INEM en mans de la conselleria de Treball, tal i com es duran a terme.

Per aquestes raons presentem aquesta resolució i demanem el vot favorable de la cambra.

Moltes gràcies.

El senyor vice-president primer:

Moltes gràcies, senyor Botella.

Senyor Picher.

El senyor Picher i Buenaventura:

Senyor president.

Senyores i senyors diputats.

Procuraré ser el més breu possible, ja que encara que en redaccions distintes, doncs, pràcticament la proposta que se'ns ha presentat de resolució, i la proposta 4.310 del partit popular, doncs, són molt semblants, i no crec que les seues senyories estiguen per escoltar altra vegada la reproducció de les mateixes controvèrsies.

Per tant, jo crec, senyor Botella, que la proposta 4.310, dic que és pràcticament la mateixa, perquè deia «que s'agilitaren les negociacions amb el govern central per tal que es transferiren les competències de l'INEM amb la finalitat de crear el Sistema Valencià de Formació Professional Ocupacional». La de vosté té una redacció distinta però pràcticament diu el mateix, «que les Corts Valencianes insten el Govern Valencià perquè faça les gestions oportunes davant de l'administració central per tal de sol·licitar les competències de l'INEM en matèria de formació».

Per tant, senyor Botella, com ja vaig dir en el debat passat, vosté sap que hi ha un acord del Consell de desembre del 91, vosté sap que està nomenada la ponència, i vosté sap també que el pròxim dia 28 d'est mes és farà la primera reunió per tal d'iniciar les negociacions de transferències de les competències de l'INEM en matèria de Formació Professional.

Per tant, i per tot el que vaig dir en el debat de la setmana passada i açò de hui, ens anem a oposar a la proposta de resolució que vosté presenta.

Res més i moltes gràcies.

El senyor vice-president primer:

Moltes gràcies, senyor Picher.

Senyor Botella.

El senyor Botella Vicent:

Gràcies, senyor president.

Senyories.

Senyor Picher, efectivament vosté ja anuncià al seu dia que el dia 28 d'est mes es faria la primera reunió sobre aquesta qüestió. També és veritat que esta proposta de resolució està presentada el dia 13 i segurament si est debat dura molts dies més, doncs, a la millor eixa reunió s'ha fet, les competències les tenim, i nosaltres estaríem contentíssims què açò fóra així.

Però jo crec que quan en algunes resolucions es parla d'agilitar, i en esta de sol·licitar les competències, i parlem d'un termini concret de 6 mesos, senyor Picher, el que tractem de posar en evidència és, en primer lloc, que els grups parlamentaris estem reclamant en definitiva que temes tan importants com aquest, lògicament es porten a efecte de manera ràpida. I de manera ràpida no significa atropellada, perquè també és de veritat que hi ha qüestions que cal matisar en les negociacions.

Però jo pense que en definitiva vostés han tingut ja suficient temps per a estudiar el tema, i que a més a més la comissió mixta de transferències, on estan vostés sols, on estan vostés sols, si realment tingueren participació tots els grups d'esta cambra, com ocorre en altres comunitats autònomes, tal vegada s'estalviarem debats d'esta mena en estes Corts. Perquè tots tindríem la informació puntual, sabríem realment com estan duent-se a terme les qüestions, i per tant, en definitiva, podríem opinar-hi també. I podríem, en definitiva, ajudar tal vegada que les coses anaren més de pressa, o almenys que hi hagueren diferents criteris que es pogueren tenir en compte al llarg d'eixes negociacions.

Però com vostés tenen una pràctica que no condueix en absolut a la participació d'altres grups d'esta Cambra, doncs lògicament hem d'anar a propostes de resolució, que en definitiva demanem agilitar i després controlar realment l'adquisició d'eixes competències. Perquè no ens queda altre camí als grups de l'oposició.

Jo pense que vosté comprén perfectament les raons per les quals hem presentat eixa proposta, entre altres, perquè, i la fonamental, perquè considerem que esta qüestió és de suma importància, tenint en compte que el 93 el tenim ací, que hi ha sectors industrials, que s'ha reconegut en debats d'estes Corts, on el nivell de la pròpia indústria i dels propis treballadors, qualitativament és molt baix, com en sectors, per exemple, el de la fusta. I que tal vegada apleguem tard en sectors tan importants com aquest per a l'economia valenciana, com és el del propi moble i de la fusta al País Valencià.

Per tant, senyor Picher, jo crec que en definitiva esta proposta de resolució el que demana és una cosa que si vosté diu que està fent-se ja, doncs el que fa és reiterar-ho, i per tant no hauria d'oposar-s'hi. Però quan vosté s'oposa a açò és que tal vegada el que no vol és que hi haja un control en els terminis que ací es marquen.

Jo pense que això, en definitiva, és perillós. Perquè és anar allargant el tema i arribar, una vegada més, tard a un tema tan important com és la formació dels treballadors.

Res més i moltes gràcies.

(Ocupa la presidència el Molt Excel·lent Senyor Antoni Garcia i Miralles.)

El senyor president:

Moltes gràcies, senyor Botella.

Senyor Picher.

El senyor Picher i Buenaventura:

Senyor president.

Senyores i senyors diputats.

Mire, senyor Botella, en allò últim coincidim, que és de suma importància, i dit açò jo li voldria comentar el següent, en un debat normal, que no és el que estem fent hui, ni el que es féu la setmana passada, respecte al debat de política general. Allò normal haguera sigut que vostés hagueren retirat eixa proposta de resolució, atés que ja s'havia debatut, i atés que vostés ja saben quin és el criteri del Govern i què és el que s'està fent.

Però com en est debat la cosa més normal no és això, sinó que vinguen sis propostes de resolució de diferents grups del mateix tema per a rebatre els mateixos arguments, doncs, ací estem, repetint el mateix que la setmana passada.

Mire, vosté no tracta de buscar informació, la informació ja la té la setmana passada. Vosté el que tracta és d'instar el Govern que complisca una proposta de resolució seua en el termini de sis mesos i es converteix vosté —que és el legislatiu, igual que jo— en un executiu. I emplaça que en sis mesos el Govern complisca eixa proposta de resolució.

Poden ser-ne sis, o poden ser-ne tres, o pot ser-ne un. Això

depén del criteri de vosté en el moment de presentar la proposta de resolució. Diu: «s'ha de fer i de manera ràpida». Bé, doncs, com diuen els italians, *piano, piano, si va lontano*. Nosaltres estem en la feina, tenim la responsabilitat, està la ponència nomenada; i el dia 28 a negociar com cal les coses de govern i les coses d'estat. Amb responsabilitat.

Mire, vosté diu que en la comissió de transferències està sol. Que no fomentem la participació. Jo li dic a vosté que aquest Govern, el Govern valencià i el Govern de la nació els ha invitat a vostés, al grup polític que representen, als sindicats que representen, a la participació, a la col·laboració en tots els aspectes. El que passa és que vostés no han volgut mai. I li recorde el pla d'ocupació juvenil que presentà el Govern en l'any 88, i la resposta que vostés donaren. És que vosté, d'això, ja no se'n recorda i demana participació quan li interessa.

Evidentment, aquest Govern els ha cridat moltíssimes vegades a seure's en la taula i a estar en els òrgans que corresponen per a assessorar i participar, perquè representen a un col·lectiu. El que passa és que vostés volen la participació quan els interessa, quan no els interessa, no. Per tant, no diga vosté això i no diga que no està informat i que aquest Govern, naturalment, que en el moment que estiguen acabades les negociacions i les transferències, retrà compte a aquesta cambra. Sense cap dubte. I per tot això ens anem a oposar.

El senyor president:

Passem a votació la proposta de resolució d'Esquerra Unida.

Comença la votació.

Vots a favor, 25; en contra, 37; cap abstenció. Queda rebutjada.

Señor Sanz, tiene la palabra.

El senyor Sanz Monlleó:

Señor presidente.

Señoras y señores diputados.

El Grupo Parlamentario Popular ha votado que sí a esta propuesta de resolución, porque no podía ser de otra forma. Porque aparte de la semántica, creo que la propuesta de resolución que presenta el Grupo Parlamentario de Izquierda Unida, y el que presentó en su día el Grupo Parlamentario Popular era el mismo. Creo que es de una vital importancia la asunción de las competencias de formación profesional ocupacional por esta Generalitat Valenciana, y que pasen ya de una vez por todas del Inem a la conselleria de Trabajo y Asuntos Sociales.

Ahora, esto también me va a permitir que en estos días, en estos pocos días, el ilustre diputado señor Picher ha aprendido a leer, lo cual es maravilloso. Ha aprendido a leer porque...

El senyor president:

Señor Sanz, por favor.

El senyor Sanz Monlleó:

Dígame.

El senyor president:

Explique su voto.

El senyor Sanz Monlleó:

Muy bien.

El senyor president:

Su voto.

El senyor Sanz Monlleó:

Mi voto es que está claro que la propuesta de resolución

nuestra decía que se agilicen, y no que se inicien. Se estuvo diciendo que se inicien, cuando era agilizar. Y decimos que se agilicen porque iniciar lo que se dice el 28 próximo, no es cierto.

Las negociaciones de la transferencia de la formación profesional ocupacional al Inem, se iniciaron en el año 1984, y no en el 1991. ¿Porque saben lo que va a pasar cuando se inicie en 1991? Lo que ya se está viendo ahora y como dice el ministro Solchaga, la formación profesional ocupacional va mal porque se gasta mal. ¿Y saben qué es lo que va a pasar? Pues que cada vez va a haber menos dinero para la contratación de expertos, va a haber menos dinero para la contratación de centros colaboradores. Y como la transferencia se realiza sobre coeficientes aplicados a estos capítulos, van a transferirse en estos momentos unos montantes de dinero mucho menores que los que estaban previstos en su época. Pero en su época, el Consell y el Gobierno les interesaba que permanecieran en el ministerio de Trabajo; y hoy, que nos interesa, a lo mejor sólo cogemos migajas del pan para esta Comunidad Valenciana.

Muchas gracias.

El senyor president:

Muchas gracias.

Señor... Pasamos a la siguiente... Señor Bru.

El senyor Bru Parra:

Sí. Señor presidente. Gracias.

Para lamentar como presidente del Grupo Socialista que se utilice la explicación de voto para insultar impunemente a los diputados...

El senyor president:

Señor, señor Bru. Por favor, tome asiento. La presidencia...

El senyor Bru Parra:

Señor presidente, le rogaría que no constara en acta...

El senyor president:

Ya le he recordado al señor Sanz...

El senyor Bru Parra:

...las palabras proferidas por el señor Sanz. Muchas gracias.

El senyor president:

Señor Bru, tome asiento.

Pasamos al siguiente punto del orden del día. La siguiente propuesta mejor dicho, propuesta del Grup Parlamentari d'Esquerra Unida.

El señor Botella tiene la palabra.

El senyor Botella Vicent:

Gràcies, senyor president.

Senyores i senyors diputats.

El tema de les llistes d'espera a la sanitat valenciana, crec que és un tema que ha vingut en infinitat d'ocasions a aquestes Corts, que hem tingut resposta puntual de l'honorable conseller de Sanitat. Des del nostre punt de vista unes vegades més encertada i altres menys. Però que de totes maneres, el que és evident és que, en tots els hospitals de la sanitat pública valenciana, existeixen unes llargues llistes d'espera, que, en alguns casos, fins i tot són d'intervencions greus de malalties greus, que cal resoldre d'immediat des del nostre parer.

Creiem que durant aquestes discussions que hem tingut, el que s'ha posat també en evidència, és que, en funció de les denúncies que s'han produït en un determinat hospital, en una determinada comarca, efectivament s'han pres mesures con-

cretes; unes vegades concertant amb la medicina privada, altres vegades contractant més metges en eix hospital. Però en definitiva, fins i tot en eixos casos, les llistes d'espera continuen estant ací. Perquè és més gent la que va apuntant-se, i per tant es nota en poc la rebaixa en algunes comarques i en alguns hospitals. És per aquestes raons, per les que presentem aquesta proposta de resolució.

En primer lloc que les Corts Valencianes insten el Consell perquè, mitjançant la conselleria de Sanitat i Consum, presente en el termini de tres mesos davant aquestes Corts, una relació detallada —i puntualitze això de detallada— de les llistes d'espera en la sanitat valenciana, i un pla elaborat per tal d'acabar amb aquestes. I en segon lloc, el conseller de Sanitat i Consum reta compte, cada període de sessions davant les Corts, del compliment d'aquesta resolució.

¿I per què plantegem un termini de tres mesos? Entre altres coses perquè confiem, confiem en aquest cas, en la bona voluntat de la conselleria. Jo diria que, fins i tot, tenint en compte la gravetat que representa aquest problema per a, no solament la imatge de la sanitat pública, sinó també per al que representa per al conjunt dels usuaris que estan en aquestes llistes d'espera. Lògicament que la conselleria de Sanitat tinga la suficient sensibilitat per a, fins i tot, no solament els tres mesos, sinó abans, complir aquesta resolució.

Jo estic segur que en esta ocasió el senyor conseller farà esforços i podrà complir aquesta resolució. És per això que demane el vot favorable dels distints grups.

Moltes gràcies.

El senyor president:

Moltes gràcies, senyor Botella.

Anem a passar a votació la proposta de resolució d'Esquerra Unida.

Comença la votació.

Per 61 vots a favor, 2 en contra i cap abstenció; queda aprovada la proposta de resolució.

El senyor... El senyor Botella, té la paraula en representació del Grup Parlamentari Popular.

El senyor Botella Crespo:

Gracias, señor presidente.

Señoras y señores diputados.

Nuestro grupo no ha tenido más remedio que votar que sí (*remors i rialles*) porque estamos hablando de un tema que afecta a todos los ciudadanos y ciudadanas de la Comunidad Valenciana; y por primera vez además se ha introducido un factor creo que muy importante y que a nadie nos puede pasar desapercibido.

Por un lado, la voluntad del proponente de que se dé solución a un tema que tenemos todos vocación de que se solucione. Por otro lado, propone las listas pormenorizadas haciendo hincapié en ese tema, que nosotros es el que hemos estado valorando, y porqué de esa pormenorización.

Las soluciones globales a una sanidad o unos principios únicos, en estos momentos y en este caso de urgencia, no valen para solucionar el problema. Hay que dar soluciones específicas, soluciones específicas y donde el problema realmente exista. Además, el proponente también nos dice que hay que usar de todo el dispositivo asistencial de la Comunidad Valenciana. Con lo cual también estamos de acuerdo. Y creo que todos los partidos políticos de esta Cámara.

Indudablemente se podría decir que hay otros medios para pedir esas listas de espera pormenorizadas. Y esas comparecencias voluntarias del conseller que sería nuestra propia actividad parlamentaria, pidiéndolo, puesto que tenemos derecho. Pero el simple hecho de esa buena voluntad, que tanto

Izquierda Unida, que tanto el Partido Popular, y que entiendo que todos los grupos de esta Cámara tenemos que dar para la solución de un problema que es real, un problema que afecta a la salud, y un problema por lo tanto, que no puede tener bajo ningún punto de vista para nuestro partido protagonismos políticos más que el de la solución.

Nosotros antes de los presupuestos fuimos al Servicio Valenciano de la Salud a ofertarnos como partido político, en una negociación para solucionar este tema. Hoy, desde esta tribuna, y aprovechando lo que dice el proponente, volvemos a hacer lo mismo.

No queremos hacer bandera política de los enfermos, sobre todo cuando están necesitados de asistencia.

Muchas gracias.

El senyor president:

Muchas gracias.

Señora Armengol.

La senyora de Armengol Criado:

Sí, gracias.

Nosotros hemos votado a favor de esta propuesta de resolución presentada por Izquierda Unida por varios motivos. Primero porque ha sido preocupación constante de la conselleria el tema de las listas de espera. Y así ya se está trabajando en este tema, hace ya algún tiempo. De hecho, en estos momentos las listas de espera, con respecto al año pasado, ha bajado. Y en estos momentos, digamos se está trabajando reduciendo las listas de espera como mínimo en un 25% cada trimestre.

Por otro lado, tengo que decir que los objetivos del año 92, con respecto a rebajar estas listas de espera, está en la previsión de que sea alrededor de un mes de demora a final de año. Por otro lado, quisiera insistir en que estas listas de espera son, por supuesto públicas, en el sentido de que no hay absolutamente, por supuesto, ningún problema en venir a estas Cortes para dar cuenta de ellas. Al margen de que en cualquier momento podrían los grupos parlamentarios tener estas listas de espera en cualquier momento.

En cuanto al plan de elaboración, vuelvo a insistir: es que la conselleria hace tiempo que está trabajando ya en este tema. Ha obtenido resultados importantes en cuanto a mejorar el tiempo de demora de esas listas de espera. Y por lo tanto, dentro de los objetivos del año 92, está también este objetivo y por supuesto no hay ningún inconveniente por parte del conseller de Sanidad en la semana mismo que viene en informar y en hacer público esas listas de espera. Y por supuesto en informar a los grupos parlamentarios sobre el plan de reducción de listas de espera.

Al margen de que me gustaría insistir que, desde luego, el conseller de Sanidad y Consumo, ha intervenido y ha comparecido ya en numerosas ocasiones para tratar este tema.

Muchas gracias.

El senyor president:

Muchas gracias.

Pasamos a debate la propuesta de resolución 4.332, del Grupo Parlamentario de Esquerra Unida.

El senyor Mollà tiene la palabra.

El senyor Mollà i Martínez:

Gràcies, senyor president.

Senyores i senyors diputats.

Després d'uns quants dies de debat sobre propostes de resolució, a partir del debat de política general, nosaltres seguim insistint que efectivament quan es planteja un debat de política general s'ha de parlar dels problemes generals; però

que si un debat de política general i que parla dels problemes generals no acaba tenint algunes conclusions respecte als problemes als quals són més sensibles els ciutadans, l'únic que fem és contribuir que el personal pense que, efectivament, els polítics —eixa fauna de persones que es dediquen a aquestes coses— resulta que l'únic que fan és parlar de coses entre ells que difícilment o que quasi mai afecten al seus problemes concrets.

I nosaltres per això hem presentat algunes de les propostes de resolució que s'han debatut fins ara, i aquesta també. Però no perquè únicament siguin aspectes concrets, sinó perquè, per nosaltres també, es dedueixen molt clarament d'eix debat general que hem tingut en aquesta cambra.

Quan es parla de la convergència en la situació europea, nosaltres pensem que s'ha de convertir en tots els aspectes. Així va quedar manifestat en el discurs del nostre portaveu, i no només convergir que el dèficit públic siga només d'una determinada quantitat, sinó també que l'atur siga només d'una determinada quantitat, o per exemple que l'atenció a la població infantil en els seus nivells educatius siga també més o menys a un nivell semblant al que puga haver-hi als països europeus, i que no siguem només europeus per a unes coses i no per a altres.

També estem d'acord en eixa visió estratègica que se li dona a la inversió en educació, també estem d'acord, molt d'acord, ho hem defensat sempre. I també hem manifestat el nostre acord en allò que hauria de ser l'aplicació de la LOGSE, una llei aprovada pel parlament estatal i que s'ha d'aplicar en tot l'Estat espanyol i també al País Valencià. I una de les seues qüestions importants és precisament el de l'educació infantil.

Jo crec que tot això justifica de manera més que suficient la proposta que fem, i no només és que la justifica, sinó jo crec que conté elements de raonament sobrats per tal que tots els grups parlamentaris pogueren donar suport a una proposta, com és que s'elabore el mapa d'educació infantil del País Valencià i que s'escometa un projecte d'execució de construcció de centres d'educació infantil perquè es puga atendre convenientment a aquesta població. Segons indica la LOGSE, puguem anar invertint en educació per al futur i puguem anar reduint el gran dèficit que respecte a les xifres europees existeix en l'atenció educativa infantil a l'Estat espanyol i al País Valencià. Gràcies.

(Ocupa la presidència el vice-president primer, excel·lent senyor Vicent Soler i Marco.)

El senyor vice-president primer:

Moltes gràcies, senyor Mollà.
Senyor Nabás.

El senyor Nabás i Orença:

Moltes gràcies, senyor president.
Senyores i senyors diputats.

Estant d'acord amb la filosofia que ha exposat el portaveu del Grup d'Esquerra Unida, anem a votar que no per algunes de les raons que ja vam exposar en aquesta mateixa trona quan debatérem la proposta del Grup Nacionalista Unió Valenciana, la 4.250, sobre mapa escolar, i no ho repetiré per economia parlamentària; i també amb la prioritat que des del Grup Socialista té a desenvolupar i eix desenvolupar inclou el que és donar prioritat a l'educació infantil dins del que són necessitats de cara a eixa convergència europea. Estem d'acord amb eix plantejament, amb eixa filosofia. Sí que vull recordar que eix procés d'aplicació de la LOGSE té un temps, un espai de temps per a desenvolupar-lo. L'educació infantil, segons la pròpia LOGSE, en l'article seté, apartat dos, diu que no és una educació de caràcter voluntari. L'administració educativa creiem que ha de prioritzar tot el desenvolupament de la LOGSE fonamentalment perquè suposa unes despeses

extraordinàries i eixes despeses han d'anar granant poquet a poquet i destinant-se a l'aplicació d'aquesta LOGSE; dona prioritat a altres inversions innecessàries, encara que dins d'eix treball d'aplicació de la LOGSE ja s'han donat, i vostés coneixen i ho hem repetit ací, passes importants. L'aprovació per part del Consell del Decret que estableix el currículum de l'educació infantil mostra que evidentment des del Grup Socialista, des del Govern socialista, es té en compte eix aspecte.

Per últim vull dir que el mapa escolar —del qual tantes vegades parlem, hem repetit, i no vull insistir en ell— no és un fotograma fix, és un procés tot el que suposa per a desenvolupar la LOGSE, instal·lacions escolars necessàries. Eix procés depén d'una sèrie de circumstàncies, una sèrie de demandes, una sèrie d'estudis que en aquest moment està treballant en això la conselleria, i difícilment podem aprovar aquesta proposta quan se'ns demana que en el termini de tres mesos estiga resolt.

El senyor vice-president primer:

Moltes gràcies, senyor Nabás.
Senyor Mollà.

El senyor Mollà i Martínez:

Gràcies, senyor president.

Senyor Nabás, ja sé que efectivament el marxisme és una cosa que a la millor considera que li és molt aliena, però jo acabe de comprendre molt bé allò que es deia des del marxisme, que la filosofia era molt bona per a interpretar el món, però no servia per a canviar-lo. I efectivament vosté diu que està d'acord amb la filosofia i es queda en estar d'acord amb la filosofia. També deia Paco Ibáñez que si la teoria és bona, la pràctica ho és molt més.

Si vosté està d'acord amb la filosofia i vol ser un poquet pràctic, doncs el que hauria de fer és aprovar la resolució i actuar, i actuar. Perquè clar, sinó podem estar dient-li a la gent que estem aquí tots d'acord amb una filosofia, i és allò de dir: «No, estem d'acord amb el fet que tot siga més i millor, i més bo i més dolç, etcètera, etcètera». Sobre eixa filosofia podem estar tots d'acord, però després resulta que a l'hora de l'aplicació concreta, doncs no hi ha —com diuen— de forment ni un gra.

Mire, vosté planteja una sèrie de qüestions sobre les prioritats, etcètera. Sobre això hi hauria molt a discutir. Nosaltres el que plantegem no és arribar al cent per cent de l'educació infantil en un període curtíssim, el que plantegem és que s'inicie i que ens puguem apropar a les xifres europees, que estan al voltant d'un 40 o 45%. Mire què fàcil se'ns hi posa. No estem parlant del cent per cent. No, en absolut. Estem parlant d'una possibilitat —almenys— d'avançar. Una cosa que, jo no he entrat en una explicació més detallada dels arguments, però ací es pot introduir fins i tot tota una sèrie de polítiques sobre les incorporacions de les dones al món de treball, etcètera, encara que vosté diga que eixa és una etapa voluntària. Eixa és una etapa voluntària en què efectivament incideixen una sèrie de coses, des de l'educació des del primer moment dels xiquets i xiquetes, fins tota una sèrie d'implicacions socials del que ha de veure això en el funcionament dels pares, de les mares, etcètera.

I si el problema pràctic, perquè a la millor resulta que, en fi, com està d'acord amb la filosofia... La veritat és que allò que he entés de la seua explicació és que vosté està d'acord amb tot allò que nosaltres diem. En el tema de les prioritats creu que hi ha prioritats més importants, cosa que nosaltres no qüestionem ací, no diem que això siga la prioritat número 1. I després en la qüestió més concreta, en la que sí que entenc que no està d'acord, és que li sembla molt poquet tres mesos. Escolte, la veritat és que si el problema fóra de tres mesos, jo crec que tindríem la possibilitat de passar-ho a sis. ¿És el problema del Grup Socialista que en compte de tres mesos siguin sis? Si eix

haguera estat el problema, jo crec que no hi haguera hagut cap inconvenient que ens ho haguera plantejat. Perquè la veritat és que si està d'acord amb la filosofia, si el que considera és que això és prioritari, però no només prioritari, tot això no contradiu en absolut la nostra proposta. Si el problema és tres o sis mesos, jo convidé el senyor Nabás perquè demane un xicotet recés al president i puguem modificar eix termini. Gràcies.

El senyor vice-president primer:

Moltes gràcies, senyor Mollà.
Senyor Nabás.

El senyor Nabás i Orença:

Moltes gràcies, senyor president.

Evidentment vosté de marxisme pot saber molt més que jo. Jo no presumisc de saber, alguna cosa he llegit en la meua joventut, fins i tot, ara que ja no sóc tan jove.

I altra vegada ens trobem en què allò que diu la proposta no té absolutament res a veure amb allò que vosté ha explicat ací, absolutament res a veure. I jo li he contestat o li he intentat contestar a allò que diu la proposta, dient i estalviant als diputats el debat que van mantenir la setmana passada sobre aquest tema, explicant el que és —i el que pretén des del Grup Socialista ser— el mapa escolar, i el mapa escolar específicament en relació a l'educació infantil.

No ho repetiré, ja ho he dit. L'aplicació de la LOGSE és un tema progressiu, la conselleria ha de donar prioritat al seu treball, està treballant en l'elaboració d'eixos diferents nivells d'educació i en les necessitats en instal·lacions d'infraestructura i està avançant en alguna cosa més important —conforme li he dit, que vosté no ha fet referència— que és en el currículum per a com en eixa educació infantil s'ha de dur a terme a la Comunitat Valenciana.

I no és qüestió a la millor de tres, quatre o sis mesos. Potser això no és el més important. El més important és que un mapa és una cosa fixa i els mapes encara en molts països que pareixien consolidats canvien contínuament.

El senyor vice-president primer:

Moltes gràcies, senyor Nabás.

Passem a votar la proposta de resolució registre d'entrada 4.332.

Comença la votació.

Per 31 vots a favor, 36 en contra i cap abstenció, es rebutja la proposta de resolució.

Senyor Calomarde.

El senyor Calomarde Gramage:

Gracias, señor presidente.

Con suma brevedad porque mi Grupo entiende que es sensato votar afirmativamente a la propuesta de resolución que presenta el Grupo Parlamentario de Esquerra Unida en esta Cámara por razones sobradamente conocidas.

La primera, porque nos parece sensato el que se pida la elaboración de un mapa de educación infantil y que, consiguientemente con eso, se pida después que se arbitren las medidas oportunas a efecto de garantizar la oferta pública —subraya la propuesta— necesaria para que tal ciclo educativo se pueda llevar adelante.

Subrayar también que votamos que sí porque nos parece un gesto de cortesía parlamentaria elemental el afirmar con nuestro voto aquello con lo que estamos de acuerdo, independientemente en este caso del orden en el que se presenten las propuestas por cuanto que el Grupo Popular presentó una que, si bien no coincide con la redacción de la presente, bien puede coincidir con el contenido.

Subrayar de nuevo con nuestro voto afirmativo nuestra... no voy a decir extrañeza, pero sí preocupación referida a cómo se puede organizar un ciclo educativo sin coordinar cosas tan importantes a nuestro juicio, como es el desarrollo curricular del mismo, el mapa de implantación de ese ciclo educativo a lo largo de la Comunidad Valenciana, y por último el que la construcción de los centros docentes —vuelvo a insistir en esto porque a mí me parece importante— no haga confundir lo que pueda ser la educación infantil en esta Comunidad con un programa de asistencia social que, siendo muy necesario, necesariamente —perdón por la redundancia— no tiene porqué coincidir con este nuevo ciclo educativo.

Nada más y muchas gracias, señor presidente.

El senyor vice-president primer:

Moltes gràcies, senyor Calomarde.

Passem al debat de la proposta de resolució, registre d'entrada 4.333.

Senyor Mollà.

El senyor Mollà i Martínez:

Gracias, señor presidente.

Senyors i senyors diputats, hi ha una primera part de la justificació que per a nosaltres té aquesta proposta de resolució, que coincideix amb la que s'havia fet anteriorment respecte a la necessitat i la importància que té cuidar el sistema educatiu precisament per a tota eixa convergència de la que es parla, que sembla que al final això només serà a l'hora d'unes determinades coses i no a l'hora de les que afecten més directament a la qualitat de vida de les persones.

En aquest cas és un problema molt concret. Però és un problema molt concret que desgraciadament està fent que el conjunt del sistema educatiu estiga patint en la seua qualitat uns efectes molt negatius, i comptabilitzant resulta que són molts dies, d'hores perdudes per part dels alumnes precisament per una falta de previsió de la conselleria de Cultura, Educació i Ciència respecte a una qüestió tan elemental com és substituir una persona que està fent un servei en el moment en què no pot atendre'l, una cosa tan simple i senzilla como eixa està provocant una situació molt dolenta, perquè ja no és només el que es produeix en el nombre d'alumnes que perden en concret la possibilitat de les classes, etcètera, sinó que és en el conjunt del funcionament dels centres, el malestar que crea a la comunitat educativa, per part dels pares, etcètera.

És una cosa que, per altra banda, no és d'una complexitat tan gran perquè es produeix en l'educació, el sistema educatiu té al voltant d'un 4 o 5% de baixes, és inferior a la resta dels funcionaris públics, es produeixen uns cicles determinats, està perfectament estudiat, delimitat i concretat, i, per tant, l'actuació de la conselleria de Cultura no hauria de ser tan difícil si no és perquè, efectivament, el que es pensa o el que s'intenta fer és retallar, recollir uns quants recursos, mantenir això en un situació mal cuidada i, tanmateix, nosaltres pensem que això no compensa en absolut el dany que se li fa a la qualitat de l'ensenyament, les 4 pessetes i mitja que puguem estalviar-se per mantenir eixa pràctica.

La proposta és clara, nosaltres pensem que s'ha d'elaborar un pla que permeta el cobriment d'una manera mecànica el tema de les substitucions i que, almenys, s'hagen de cobrir totes aquelles que tinguen una duració superior a una setmana, que és perfectament previsible i perfectament assumible tècnicament per la conselleria de Cultura.

Eixa és la proposta, una cosa tan elemental i tan simple, però tan important hui en dia per al sistema conforme estan desenvolupant-se les coses. Per això, demanem el vot favorable de tots els grups.

Gràcies.

El senyor vice-president primer:

Moltes gràcies, senyor Mollà.
Senyor Nabás.

El senyor Nabás i Orença:

Moltes gràcies, senyor president.
Senyores i senyors diputats.

En criteris pedagògics evidentment també evolucionen constantment i hi ha disparitat de criteris respecte a eixes substitucions que vostés demanen en la proposta, han de suplir-les el personal nou del centre o han de suplir-les el propi personal que hi ha en cada centre que té hores disponibles per a poder, en eix termini curt de temps —que vostés diuen— suplir les absències no previstes més llargues d'una setmana, i criteris pedagògics diuen que és molt millor, que són els propis professors del centre que coneixen als alumnes, que coneixen la dinàmica del centre, els que compleixen eixa funció i no el personal que es contracte especialment per a aquestes substitucions.

Per tant, hi ha divergències pedagògiques respecte a alguns plantejaments, no solament pressupostaris, no entrem en això, i per eixes divergències que segons el criteri del Grup Socialista és millor mantenir el que els propis professors dels centre facen eixes hores quan un altre professor en un període de temps curt, que seria molt difícil en moltes situacions concretes veure si és una setmana de 5 dies o és una setmana de 8 dies, una setmana més o una setmana menys, seria molt difícil preveure això, creiem que eix criteri pedagògic és millor per a possibilitat que els alumnes segueixen el seu ritme i la seua filosofia en cadascú del centres conforme s'implanten aquests.

Per tot això, anem a votar en contra perquè en aquest concret no estem d'acord en la mateixa filosofia.

El senyor vice-president primer:

Moltes gràcies, senyor Nabás.
Senyor Mollà.

El senyor Mollà i Martínez:

Gràcies, senyor president.

Senyor Nabás, són criteris pedagògics els que fan que no es cobrisquen les substitucions, que no es cobrisquen les baixes, ni tan sols les baixes que es provoquen per la formació permanent del professorat que és una cosa organitzada institucionalment, i són criteris pedagògics els que aconsellen que això no es produïska.

La veritat és que jo crec que vosté acaba d'introduir una revolució pedagògica certament en el món educatiu. És important. Però, de totes formes, fins i tot acceptant-li eixes revolucions pedagògiques que vosté planteja i és que quan hi ha una baixa de llarga durada per malaltia, fins i tot per maternitat, etcètera, això s'està produint. Exemples molts, fins i tot de les que li dic que són les que estan per activitats organitzades institucionalment.

Mire, en qualsevol cas nosaltres sí que considerem —i si vosté vol dir que això és un criteri pedagògic no estarem d'acord amb el criteri pedagògic— que totes aquelles baixes que representen estar més d'una setmana sense el professor han de cobrir-se.

El que en tot cas hauria de quedar clar és que es diguera en les normes d'inici de curs i en les intervencions públiques del conseller, que el que es pensa fer és que tot tipus de baixes que es vagen produint es cobrisquen pel mateix personal del centre, les que són acumulades també quan hi ha 2, quan hi ha 3. És a dir, en tot cas, que aclarisquen exactament quin és el criteri pedagògic que vostés utilitzaran per a eix tema. Perquè el que no és presentable és que des de l'inici del curs actual en 2 debats

que hi ha hagut aquí a octubre i a novembre el conseller haja dit que existeix el compromís —perquè açò ja va passar l'any passat, aquest tema ja es va produir l'any passat i ja va generar tota una sèrie de debats— el compromís del conseller de dir: «Estem compromesos a cobrir totes les places.» Només en el que correspon a la circumscripció de València hi ha hagut més de 4.000 dies perduts de classe per baixes no cobertes per substitucions no produïdes en el que portem de curs. És una situació que si realment fóra una cosa absolutament mínima no és preocupe que nosaltres no l'haguérem portat aquí, però això és que està tots els dies al carrer.

Per tant, jo crec que no són criteris pedagògics certament, si són criteris pedagògics tanmateix tenen vostés molt poc elaborats i caldria en tot cas que es discutiren un poc en la comunitat educativa perquè, probablement, el criteris pedagògics són coses que precisament —com el seu nom indica— han de sensibilitzar un poc al personal, i tanmateix de la manera que vostés ho estan plantejant el que s'està sensibilitzant és just al contrari.

Gràcies.

El senyor vice-president primer:

Moltes gràcies, senyor Mollà.
Senyor Nabás.

El senyor Nabás i Orença:

Moltes gràcies, senyor president.

Jo agraïsc al diputat Pasqual Mollà les lliçons contínues que ens dona. Ell esta en posició de la veritat, de tota la veritat, i la resta pobrets no sabem absolutament res. Li agraïsc eixes explicacions que ens dona i vull desmentir categòricament que l'absència de professors de llarga durada —com ha dit vosté— per motiu de maternitat, etcètera, sí que estan cobertes. I vosté ho sap, no diga coses contràries que això no és el que demana la proposta, que no se l'ha llegit —sembla— diu: «quan siguen substitucions amb curt període de temps». Eixes substitucions quan hi ha un professor o una professora que per raons previstes durant un llarg període de temps previst no estaran en l'escola, estan cobertes en aquest moment i vosté ho sap perfectament.

Per tant, l'altre plantejament que fa la proposta és diferent i per les raons que he apuntat abans ens oposem a ella. No perquè no es poden cobrir eixes substitucions pel propi personal que té el centre —que sí que es cobreixen— i el personal que té el centre disponible pot perfectíssimament donar eixes classes sense cap tipus de problema que seria en benefici de l'educació dels xiquets.

El senyor vice-president primer:

Moltes gràcies, senyor Nabás.
Passem a votar la proposta de resolució 4.333.
Comença la votació.
Per 13 vots a favor, 40 en contra i 18 abstencions, es rebutja la proposta de resolució.
Senyor Ramírez.

El senyor Ramírez Valentín:

Señor presidente.
Señoras y señores diputados.

El Grupo Popular se ha abstenido, a pesar suyo, porque el planteamiento del Grupo de Izquierda Unida ha sido realmente incompleto. Se ha limitado a pedir más funcionarios utilizando, aprovechando, la ineficacia de la gestión de personal que la conselleria tradicionalmente está realizando; porque está utilizando de forma masiva los profesores contratados interinos para efectuar sustituciones, en muchísimos casos de funciona-

rios docentes definitivos que se dedican, o que los dedica a actuaciones y a funciones de tipo burocrático, especialmente observadas y queridas por la administración.

Por otra parte, tampoco ha sido muy firme la exigencia de responsabilidades, ya que la conselleria y el Consell están obligados a proveer todo tipo de sustituciones que tengan lugar en el sistema educativo, no solamente en el nivel de EGB y de Medias. Por qué hemos dejado sin incluir en esta propuesta de resolución el nivel de educación infantil, preescolar, y escuelas universitarias y universidades.

La conselleria está obligada a atender y proveer esas sustituciones, porque ella misma, en la legislación que desarrolla la Ley 30 de 2 de agosto de 1984, se obliga, y así lo tenemos en el artículo 17 y 20 del Real Decreto 33 de 1986 de 10 de enero. Y también figura así en la Orden de 15 de junio de la propia conselleria de 1990.

Si hubiéramos votado negativamente, nos habríamos hecho cómplices de la mala gestión y del caos del Gobierno Socialista en esta materia a la hora de resolver el problema de sustituciones y de la pérdida de horas lectivas de los alumnos del sistema educativo. Y no hemos podido apoyar la propuesta porque no ha proporcionado la información suficiente sobre el porcentaje de permisos oficiales concedidos y el número de profesores que constituyen el cupo provincial para dedicarlos a sustituciones, y sobre todo, porque no se han demandado responsabilidades acerca del uso que se hace globalmente del profesorado dedicado a esas sustituciones.

Y en cuanto a lo que se refiere a la solución dada acerca de que hay criterios pedagógicos más prácticos que aconsejan resolver la sustitución por el profesorado de dentro del curso, esto es totalmente desaconsejable; y eso es dar una solución provisional y para casos muy especiales que están señalados en el artículo 30.2 de la Ley 30 de 2 de agosto de 1984.

Son casos muy especiales, esos casos no producen 4.000 días de pérdidas de horas lectivas. Eso se pierde gracias a que se retrasan los nombramientos oficiales del profesorado a principio de curso, que los nombramientos de los profesores de sustituciones oficiales también se retrasan, y eso es lo que va acumulando esa pérdida de horas lectivas, y eso tiene lugar porque funciona mal la gestión de personal.

A eso se tiene que exigir responsabilidad, y la conselleria ha de tener solución para eso, que para eso tiene multitud de funcionarios y asesores.

Y nada más, gracias.

El senyor vice-president:

Moltes gràcies, senyor Ramírez.

Senyories, se suspén el ple que continuarà esta vesprada a les quatre i mitja.

(Se suspén la sessió a les 13 hores i 25 minuts.)

(Es reprén la sessió a les 16 hores i 32 minuts.)

El senyor vice-president primer:

Senyories, continua la sessió.

Proposta de resolució 4.334, senyor Taberner.

El senyor Taberner i Ferrer:

Moltes gràcies, senyor president.

Senyories.

Jo crec que a hores d'ara el que fem és un reconeixement dels valors mediambientals de la marjal Pego-Oliva. Seria una declaració compartida, jo crec que no únicament per les seues senyories, sinó pel conjunt de la societat valenciana, que veuen en aquell paratge del nostre territori una zona a la qual hem de dedicar-li una especial atenció per a establir les mesures de protecció adients que preserve per a aquest i per a posteriors

generacions aquell espai, aquell paratge estimat de tots els valencians.

Recorde a les seues senyories també que la història de la marjal Pego-Oliva i d'aquell pla de dissecació que es va aprovar pels anys 70, doncs és una història llarga que aquestes Corts. Per altra banda, han tingut en repetides ocasions, que han hagut d'afrontar. I jo volguera centrar-me únicament en què després d'uns quants anys d'incertesa sobre el futur d'eixa marjal les paraules del president de la Generalitat i les declaracions que es varen fer quasi immediatament abans de la convocatòria de les eleccions autonòmiques i municipals últimes, doncs, jo crec que va introduir un raig d'esperança per a tots aquells i aquelles que esperem i que desitgem que aquella zona siga un paratge protegit i que vinga a preservar eixos valors medi ambientals dels que parlava al principi.

Després tota una sèrie de declaracions han vingut a enterbolir un poc aquell panorama i aquelles declaracions que, insistisc, que obriren l'esperança de la protecció efectiva sobre la zona, i per això, com a conseqüència del debat de política general, el meu grup presenta una proposta de resolució encaminada fonamentalment a preservar eixos valors mediambientals de la zona, de la marjal Pego-Oliva.

El text literal diu el següent: «Les Corts Valencianes insten el Consell per tal que la normativa de protecció de la marjal Pego-Oliva contemple un tractament integral del conjunt de la zona sense restriccions, per tal que es puga garantir la seua pervivència i regeneració.» Som conscients que hi ha tota una sèrie d'interessos que haurà que compaginar, però volem deixar clara una qüestió, que es compaginen i que s'harmonitzen tots els interessos que siguen compaginables i harmonitzables. Però en últim terme el que ha de quedar clar és la voluntat de la Generalitat Valenciana, la voluntat d'aquestes Corts, per tal d'introduir aquells elements que preserven la marjal de Pego-Oliva, que preserven els valors mediambientals que aquella marjal representa.

I en eix sentit, insistisc i demane de les seues senyories el suport a aquesta proposta de resolució, per a garantir eixa efectiva protecció que ens faça recuperar aquell espai per a tots els valencians, i que eix espai siga un espai també que puguem deixar en herència les generacions futures.

Res més i moltes gràcies.

(Ocupa la presidència el Molt Excel·lent senyor Antoni Garcia i Miralles.)

El senyor president:

Moltes gràcies, senyor Taberner.

Passem a votació la proposta de resolució.

Comença la votació.

Vots a favor, 28; en contra, 11; 5 abstencions, queda aprovada la resolució.

Senyor Arenas.

El senyor Arenas Ferriz:

Muchas gracias, señor presidente.

Para explicar el voto socialista afirmativo y de apoyo a esta propuesta de resolución, que es coherente con otras tomadas con esta Cámara, la 48 de la segunda legislatura del 30 de marzo, donde ya se manifestaba la voluntad del pleno de mantener el equilibrio hidrológico y ecológico del ecosistema de la marjal.

Efectivamente hay razones hidrogeológicas, razones biológicas, de mantenimiento de la zona por especies de crustáceos, aves, que tienen unos ciertos riesgos de desaparición, y sobre todo hay razones medio ambientales más estrictas, dado que es una zona húmeda litoral que ya figura en los anexos de la Directiva europea de hábitats, de la propuesta de Directiva, y también en el anexo de la Ley 4/89 de Conservación de Espacios Naturales de Flora y Fauna Silvestres.

Esta voluntad de mantener esta zona, como ya se ha indicado por el portavoz que me ha precedido, está claramente manifestada en el discurso de investidura del presidente de la Generalitat del 9 de julio del 91, en que se declaraba la voluntad explícita y expresa de conservar esta zona húmeda.

Conservación de la marjal, que a nuestro juicio es compatible con un uso agrícola puntual de determinadas zonas que no tienen un interés especialmente importante, desde el punto de vista natural. Y por lo tanto podría ser el momento de hacer una declaración oportuna compatible a ese uso; de hecho ya hay zonas a conservar en la Comunidad Valenciana, como la Albufera, donde esos usos son compatibles.

En definitiva, entendemos que con la conservación de la marjal damos un paso más en la voluntad socialista de conservar los parajes mejores, de mayores calidades ambientales, de la Comunidad Valenciana.

Muchas gracias.

El senyor president:

Pasamos a la siguiente propuesta de resolución, también del Grupo Parlamentario de Esquerra Unida. Proposta 4.336. Senyor Mollà.

El senyor Mollà i Martínez:

Gràcies, senyor president.

Senyores i senyores diputats, la proposta de resolució que plantejem té com a objectiu aconseguir que tant com es puga problemes que s'estan produint en determinats llocs del País Valencià, i que són conseqüència —nosaltres pensem— del que ja arriba a ser una demostració palpable de què, efectivament, quan es parla d'això, de la degradació del medi ambient, moltes voltes el concepte que es té és que, bo, la degradació del medi ambient és que es cremen uns quants pins, que hi ha algunes aigües que no estan molt bé. Però arriba un moment en què, efectivament, eixos problemes arriben a ser el problema fonamental d'ample nombre de persones en dies concrets.

Sense anar més lluny podria posar-se l'exemple de l'intoxicació a Ontinyent, o coses així, que jo crec que són coses que preocupen considerablement a tota la cambra.

I nosaltres, que considerem que eixa és una situació lenta, ens satisfà que eixa preocupació, efectivament, siga una preocupació comuna. I que, en eix sentit, a la proposta inicial que nosaltres feiem, respecte que s'elaborara un informe detallat sobre la situació tècnica sanitària dels abastiments d'aigua potable i que s'inicié un programa d'actuacions tendent a millorar eixes condicions de potabilitat del subministrament d'aigua a la població, doncs haja donat lloc a l'esmena transaccional que ha estat signada per tots els grups, que inicialment vol dir que podrà ser votada, jo així ho demane, que tots la voten favorablement.

I nosaltres pensem que és important, perquè permetria almenys intentar donar una major seguretat al conjunt de la població i intentar aturar, en la mesura del possible, eix procés de degradació que, com deia al principi, a vegades ja afecta massivament la població.

L'esmena transaccional diu: «Que la conselleria de Medi Ambient presentarà, en un termini de tres mesos, un informe de la situació tècnic-sanitària dels abastiments d'aigua potable als pobles i ciutats de la Comunitat Valenciana i un programa d'actuacions que permetrà millorar les condicions de potabilitat dels subministraments d'aigua a la població.»

En definitiva, jo crec que és un problema, com deia, molt sentit per tots i seria important que tota la Cambra li donara suport.

Gràcies.

El senyor president:

Moltes gràcies, senyor Mollà.

Si no hi ha inconvenient, anem a passar a votació la proposta de resolució en els termes transaccionals que han estat exposats pel senyor Mollà.

Comença la votació.

Vots a favor, 62; cap en contra; cap abstenció. Queda aprovada la proposta de resolució.

Passem a la següent proposta ...

Senyor Botella. ¿Alguien más? Senyor Botella.

El senyor Botella Crespo:

Gracias, señor presidente.

Nuestro grupo, por supuesto, ha votado que sí con la conciencia clara de que el problema existe, que el problema hay que mejorarlo. Pero no por eso damos nuestro consentimiento a que la conselleria de Medio Ambiente en estos momentos —y entiéndasenos lo que queremos hacer— vaya a usurpar del todo, aunque con decretos indudablemente, —pero tenemos hechas interpelaciones en su día— todas las funciones que tenía asignado el Servicio Valenciano de Salud en cuanto a vigilancia y control de las aguas de consumo público.

Nos parece muy fácil el hacer una transferencia, como se está haciendo, de estas características hacia otra conselleria pasando personal, pasando todos los medios, pero queremos discutirlo en la Cámara.

Por eso, sí a la propuesta, en cuanto a lo que intenta hacer de solución, pero nos reservamos, por supuesto, el que esta transferencia haya pasado a Medio Ambiente.

Muchas gracias.

El senyor president:

Senyor Arenas.

El senyor Arenas Ferriz:

Gracias, señor presidente.

El Grupo Socialista ha apoyado y ha votado a favor de la propuesta, porque conecta y coincide con la política, que nosotros apoyamos desde el gobierno socialista, de darle una prioridad a los problemas relacionados con el agua. Prioridad que se ve a través de la política de saneamiento y depuración, pues es un problema de agua, y se considera también una parte del ciclo integral del agua y hay importantes inversiones en este año con motivo de este programa de construcción de depuradoras. Prioridad política que se le da también cuando, al pasar de la conselleria de Sanidad a la conselleria de Medio Ambiente los temas de calidad de agua, se eleva su rango político administrativo; se crea una dirección general específica de calidad de agua; por lo tanto, se le da un mayor rango del tenía anteriormente, porque se considera que es un problema importante, prioritario, para la calidad de vida de los ciudadanos de la Comunidad Valenciana.

Por esa razón, conociendo además, dentro del programa socialista, las propuestas que hay de llevar adelante el cumplimiento de las directivas europeas y Real Decreto 1138/1990, sobre abastecimiento y control de la calidad de las aguas; y sabiendo que, por parte del gobierno socialista, se está trabajando en la línea de profundizar y mejorar, dentro de la Comunidad Valenciana, los contenidos de ese propio decreto, entendemos que la propuesta que se ha hecho conecta perfectamente con esa voluntad y, en definitiva, va a conseguir lo que todos deseamos, que es que la calidad de las aguas potables sea mucho mejor.

Muchas gracias.

El senyor president:

Muchas gracias.

Passem a la següent proposta de resolució, proposta 4.336. El senyor Zamora té la paraula.

El señor Zamora Suárez:

Gracias, señor presidente.

Con esta propuesta de resolución el Grupo Parlamentario d'Esquerra Unida propone que el Consell traiga un proyecto de ley para la creación del Consejo económico y social. Se trata de una propuesta que Esquerra Unida ha traído a esta Cámara en otras ocasiones y yo quiero señalar la importancia de la misma.

Estamos viviendo —yo creo que en todo el proceso de vigencia del Estatuto— una situación económica y social que necesita la máxima concertación, la máxima participación de todos los agentes económicos y sociales. Y nos encontramos prácticamente en el décimo aniversario del Estatuto; hay otras cuestiones que ha habido tiempo para desarrollarlas, mientras que el tema de la participación de los agentes económicos y sociales no ha sido regulado o ha sido regulado parcialmente o ha sido regulado por vía de decreto y, en todo caso, no se ha conseguido la participación de todos los agentes en algo tan importante como es la concertación de la planificación de la política económica y social.

Nosotros pensamos que es difícil hacer llamamientos, como se hacían en la intervención del presidente al inicio de este debate, a toda la sociedad, para una política que permita llegar a las condiciones de convergencia en la Comunidad Económica Europea y que, al mismo tiempo, no se instrumentalice la forma en que los principales agentes de nuestra sociedad pueden participar. Yo creo que ahí es fundamentalmente donde radica la necesidad de que por ley se regule esta cuestión. Este era indudablemente el objetivo de nuestra propuesta de resolución.

Después, en las conversaciones con otros grupos, hay una propuesta transaccional, que nosotros aceptamos. O sea, retiramos nuestra propuesta de resolución y aceptamos una transaccional que tiene dos variaciones.

En principio, yo espero que una de las variaciones simplemente sea una variación de nombre, pero no de contenido. Es decir, se nos propone que este órgano que proponemos en lugar de que se denomine consejo económico y social, se denomine comité económico y social. Se alegan, y nosotros aceptamos, razones formales.

Pero yo quisiera dejar claro que siendo lo importante que se regule el órgano, que se regule por ley, a nosotros también nos parece importante, y espero que esta cámara lo tenga en cuenta en su momento, que los contenidos y las competencias sean tan amplios como la necesaria concertación de la política económica y social exige.

Y, en definitiva, debe hacerse sin tenerle miedo a ninguna palabra, porque de todas formas, cuando se elabora un programa para el desarrollo regional, cuando se elabora un programa económico valenciano, en definitiva se está planificando la economía. Y, por consiguiente, uno de los contenidos de este consejo, de este comité en la nueva denominación, debe ser un comité para la concertación de la planificación económica y social del País Valenciano.

Y también admitimos el que la ampliación del plazo de presentación por el Consell de este proyecto de ley, sea antes de finalizar este período de sesiones. También, dicho muy claramente, con el objetivo que previamente a que las Cortes debatan el presupuesto económico para el año 93 haya sido creado este órgano y, a ser posible, pueda participar con su opinión en la elaboración del mismo.

Muchas gracias.

Voy a leer el texto de la transaccional, que diría: «Las Cortes Valencianas acuerdan instar al Consell para que en el actual período de sesiones presente un proyecto de ley de creación del comité económico y social, que permita la participación de los agentes implicados en el progreso social de la Comunidad Valenciana.»

El señor president:

Muchas gracias.

Pasamos a votación la resolución en los términos transaccionales.

Comienza la votación.

68 votos a favor, ninguno en contra, ninguna abstención.

Queda aprobada la resolución.

Desea explicar el voto el señor Asensi.

El señor Asensi Sabater:

Señor presidente, muchas gracias.

Esta es una ocasión en la que explicar el voto por parte de mi grupo es absolutamente necesario, incluso hemos llegado a dudar si convendría haber salido en un turno en contra para después aceptar, en todo caso, la propuesta de resolución que ha sido convenida por ambos grupos, con el permiso de los demás grupos parlamentarios. Pero creo que es suficiente con que explique dos cosas fundamentales.

Primero, que la concertación entre los agentes sociales y el Gobierno valenciano ha sido una constante en los últimos años, desde el principio prácticamente del Gobierno socialista, como un elemento fundamental de su política económica. Y ahí están los planes económicos valencianos que han sido aprobados y consensuados con el consenso de esas fuerzas sociales y económicas. Por lo tanto, ese es un instrumento más que colabora en esa política, que hasta ahora es la que se ha venido realizando constantemente por este gobierno.

En segundo lugar, los elementos de modificación del texto original de la resolución que se ha presentado se han hecho desde la perspectiva de adecuar esa resolución, que nos parece conveniente y buena que se haga, a las especificidades formales que plantea nuestro Estatuto de Autonomía.

No es un capricho cambiar ese nombre sino tan sólo una consecuencia de lo dispuesto en la disposición transitoria octava de nuestro Estatuto, que condiciona la creación del consejo —llamado en el artículo 60 del Estatuto— económico-social a lo dispuesto en el desarrollo de la Constitución en su artículo 131, apartado segundo.

Por lo tanto, y sin desmerecer lo que en su día será ese comité económico social, y con las competencias que pueda asumir, que serán fundamentalmente, como es lógico, de asesoramiento, apoyo, etcétera, de dictámenes. Y abriendo las posibilidades de que esa concertación sea más integrada, por esos agentes económicos y sociales. Nos parecía que esa reforma del texto original era necesaria para adecuarla, como digo, a lo que establece el estatuto.

Y en cuanto a lo otro, a la otra modificación, que se refiere al tiempo en el cual el Gobierno ha de presentar ante la Cámara ese proyecto de ley, nos ha parecido prudente por aquello de que es un texto que ha de ser también consensuado en gran parte con los propios protagonistas del proceso económico y social, que se dé de tiempo durante este período de sesiones. Yo creo que es un tiempo, un horizonte temporal prudencial para que esto se pueda realizar.

Con estas dos anotaciones, nuestro voto ha sido naturalmente positivo a esta transaccional de todos los grupos.

Gracias, señor presidente.

El señor president:

Pasamos a la propuesta siguiente, propuesta 4.337, para cuya defensa en nombre d'Esquerra Unida, tiene la palabra el señor Zamora.

El señor Zamora Suárez:

Gracias, señor presidente.

Señoras y señores diputados.

La proposta de resolució que presenta el Grup d'Esquerra Unida en esta ocasió, pretén que el Consell mitjançant una llei de crèdit extraordinari, traiga a debat a estas Cortes la financiació adicional obtinguda en los acords de financiació de las comunidades autónomas.

Con esta resolució el Grup d'Esquerra Unida, lo únic que fa és dar compliment a lo que anunciàvem en el moment del debat pressupostari. No es una proposta que a nosaltres se nos ha ocorrit en un moment de la intervenció del president de la Generalitat, sino evidentment, conscients de que iba a produir-se una financiació adicional; que la negociació se havia retrasado y con ello se había impedido que estas Cortes en el debate de presupuestos dieran su opinión sobre el destino de esos 9.000 millones, de esos créditos adicionales. Ya planteamos que sería necesario traerlo a debate aquí.

Nosotros pensamos que, aunque la cantidad no sea muy importante en relación al conjunto, al montante del conjunto del presupuesto, sí que es importante en cuanto a la orientación de la política del Gobierno valenciano en estos momentos. Nosotros discrepamos. Lo dijimos en el momento del debate presupuestario. Discrepamos en que ese incremento, esa mayor financiació, vaya destinada únicamente o prioritariamente a la disminució de la deuda.

Nosotros entendemos que hubo capítulos presupuestarios, fundamentalmente en temas de formación profesional, en otros temas de medio ambiente y en algo que ya dijimos en aquel momento que necesitaban más inversiones. Y si queremos la ley del crédito extraordinario es para poder presentar nuestras propuestas en cuanto a la distribución de esas cantidades. Y pensamos, que no hay ninguna ley que impida que el Gobierno valenciano traiga a debate ese tema. Pensamos que no hay nada que lo impida, que es un tema de voluntad política. Y nos gustaría que, con la reflexión de este debate tan largo, pues, el Grupo Socialista todavía variase su posición y votase favorablemente esta propuesta de resolució.

Muchas gracias.

El senyor president:

Senyor Fuentes.

El senyor Fuentes Prosper:

Molt excel·lent senyor president.

Senyores diputades, senyors diputats.

Potser que siga un poc avorrit tornar a parlar d'unes qüestions que han sigut ja debatudes aquí, però la mateixa dinàmica del debat ho fa així, i així hem de dur-ho a cap. Però potser que no siga mal tampoc el fet de repetició, allò que diuen que si a vegades en un examen parcial no s'aprova hi ha una altra oportunitat i es pot aprovar el que a la millor no es va estudiar bé, o que no es va escoltar bé quan s'explicava, perquè jo crec que es va explicar bé. Afortunadament els serveis de la Cambra funcionen, en l'apartat de reproducció dels debats que tenim aquí, amb una gran celeritat —cosa de la qual m'alegre— i tinc a la vista l'anterior debat que férem al voltant d'una proposta utilitzant les seues paraules, de contingut similar. Perquè va ser l'explicació de vot que va fer vosté en aquell moment.

Vosté ha dit hui, i és el meu argument en contra i en rèplica als seus arguments, i vaig a cenyir-me a ells, el que en la seua proposta dóna compliment a l'anunciat en el debat; d'acord, m'enrecorde, el vaig seguir i després he pogut repetir el que vostés varen dir en el debat. I recorde que el seu portaveu va dir que també els interessava o els preocupava, que anava a passar amb eixos diners. Per tant en això som coherents.

Després ha dit ja una altra cosa que ja no estic d'acord. On vosté podia donar a entendre que, el retard en l'acord de financiació va impedir el debat. Anem a posar les coses en clar.

Per una banda, en el debat de totalitat, discutirem a fons el seu posicionament respecte el paper del deute públic i el volum d'emissió de deute públic, on vostés defensaven que deuria haver més deute públic —era la seua proposta dins del debat de totalitat— per tant, no diga que aquí hi ha una novetat, que açò és nou, que no ho havíem parlat, que anem a dur un debat nou aquí.

Quan tinguérem el debat de totalitat, que fou a finals de novembre o principis de desembre, ja aquest tema va eixir, el tema de la suficiència dels ingressos. Si vosté vol lligar-ho a que el retard en les negociacions no dóna peu —i jo no vull dir que vosté ho pense així— pot donar peu a la interpretació de dir que eix retard poguera tenir alguna cosa a veure amb el poc interès que tinguera aquesta autonomia i les altres 17, en que això poguera ser incorporat a pressupostos.

Diffícilment, perquè vosté sap llei en mà que una vegada ha sigut debatut de totalitat els pressupostos, i fixades les xifres totals, ja no caben aquí posar ni 9.000, ni 27, ni 200 milions, ni 2.000 pessetes més, tret d'error purament tipogràfic. Per tant, ja no és un problema de si l'acord s'ha assolit a finals de desembre haguérem pogut discutir-ho el 25, el 24 de desembre, o quan fóra. Primer.

Per tant, quant a debat de totalitat, i l'orientació dels pressupostos de la Generalitat i l'orientació de la política econòmica global del nostre Govern —el de tots, recolzat pel nostre grup— ha seguit dut, en la deguda suficiència en el debat pressupostari. I aquí estan posades en els programes quines són les prioritats, quant a directrius de política econòmica, prioritats de la despesa pública i les prioritats quant a orientacions en matèria de distintes seccions; per a entendre'ns, conselleries. Per tant, eix debat ha existit, i continua existint.

Però passem a una tercera part, i és que vosté ha dit també, diu la quantitat no és important allò important és l'orientació. Ja li he dit fa un moment, que l'orientació està molt clara. Eixa orientació que el Govern li vol donar. Altra cosa és que vosté faça, i també tot el dret a fer-ho, un judici d'intencions, perquè encara no s'ha produït el fet. I tampoc sabem la xifra exacta a què va a arribar i quan, respecte a la proporció entre l'ús que es va a fer d'eixos recursos extra; més inversions, dotar més programes, amb més recursos, o bé, reduir el nivell d'endeutament.

Com a tal posicionament concret i acord de Govern, jo no el conec. He llegit declaracions, he llegit coses —com vosté pot llegir declaracions, opinions, etcètera— però posicionament definitiu a la vista dels diners no hi ha. Dependrà de les circumstàncies quan es donen, i la decisió que en eix moment prenga el Govern. I entrem en la qüestió de fons, que jo vull no defugir-la. I és quan vosté diu que no hi ha res que impedisca el que vosté proposa. En el fons vosté l'altre dia va dir, i el debat és el mateix, que el sentit democràtic d'aquesta Cambra podia ressentir-se. Estic utilitzant el Diari de Sessions, el que es va dir, amb alguna errata que hi ha perquè no són conversions no hi ha cap canvi diríem de xaqueta ideològica ni religiosa, sinó conversacions, és un problema de transcripció.

Sí que hi ha qui ho impedisca. Li ho vaig dir i li ho torne a repetir el que diu tota la normativa, l'article 134 de la Constitució, l'article 88 de la mateixa, els articles del nostre Estatut d'Autonomia; i sobretot m'agradaria que no ens quedarem sols en l'esperit de les lleis, sinó també en la llei, com a matèria formal i substantiva. Estem d'acord en l'esperit de les lleis, però també hi ha que anar a l'hora de la veritat de jutjar exactament quin és el seu contingut. I el que preveu la llei d'Hisenda nostra, coherent amb la llei general pressupostària, text refós, és que hi ha distintes figures per al que s'entén per modificacions pressupostàries.

Si a vostés els dóna igual generació de crèdit, crèdit ampliable, crèdit extraordinari, transferències de crèdit. Si a vosté tot li se'n dóna igual, doncs, elimine vosté els articles i

elimine tot el que al llarg d'anys i anys tots els experts i tècnics, tant tècnics en el sentit més estricte de la paraula com els experts constituïts...

Alçar el to de la veu... la baixes. El que els experts en tècnica legislativa que són els diputats, que són els que aproven les lleis, han considerat oportú. I no ara, sinó ja des de fa molts exercicis, i no sols en lleis espanyoles, respecte a la diferència o, perdó, a les diferents figures que constitueixen el sistema de modificació pressupostària.

I en eix sentit, un crèdit extraordinari està claríssimament arreglat en el que diu l'article 32 de la llei d'Hisenda Pública, aprovat per aquestes Corts. No ho oblidem senyories. I aprovat per unanimitat. Tant el text inicial com el text refòs, que tots els grups acceptarem en aquesta Cambra en el seu moment una disposició addicional de pressupostos que deia que el Govern quedava encarregat de fer un text refòs. Per tant, estem dient alguna cosa que ha sigut recolzat per tots els qui estem aquí. Estic parlant de grups parlamentaris, al marge de persones particulars.

Per tant, sí que hi ha alguna cosa que ho impedeix, i és que el que no podem és sols parlar de l'esperit de les lleis i oblidar-se del seu contingut, que distingeix de l'article 37, el que és una generació de crèdits.

Ara vindria la segona part, i acabe, on estic incorporant la necessitat de fer unes disposicions que estiguen ajustades a llei, amb el sentit polític de la mateixa. ¿Vosté vol dir-me que té tot el dret com a grup parlamentari al control del Govern? Sí. ¿Vosté vol dir-me que no hi ha ningú que li pugui impedir, i té raó, que comparega el conseller i digui quin ús fa dels recursos, dels set-cents i escaig mil milions que aprovarem a finals de desembre i d'aquests nou mil que vosté mateix ha dit que és una quantitat que no és important? ¿Si hi ha control de la Cambra? Clar que el va a haver, tot el reglament al seu abast, com a iniciativa parlamentària, el té a la seua disposició.

I crec que seria la primera vegada en nou anys, que el conseller d'Hisenda o un conseller es nega a comparèixer, per a informar o per a donar explicacions. Per a donar explicacions de l'aplicació de la llei, perquè ell està aplicant la llei d'Hisenda Pública. Està aplicant la llei. I vosté té tot el dret a dir exactament què pensa en eix moment, com aquí, vosté exactament pot dir què li pareix la decisió del Govern, però en la seua missió de control de l'Executiu.

I això és democràtic. Democràtic és l'esperit i el respecte a les lleis. Tindria vosté tota la raó quan poguera criticar-li al Govern que no està respectant una determinada llei, i ho fan, a vegades amb més raó i a vegades amb menys. És una qüestió d'anàlisi polític, però poden fer-ho, però tindrien encara molta més raó si ara acusaren el Govern d'estar utilitzant una via, justament per a defugir eix debat, que no es pot defugir.

En definitiva, jo li diria, per acabar, que de tota la seua argumentació no hi ha ni novetat ni sorpresa —utilitzant les seues paraules— respecte al debat que tinguérem l'altre dia. El seu posicionament és coherent amb allò que anuncià en el debat de l'estat de la Comunitat —cert—, però eixa coherència en allò que anunciaren no justifica, per molt que ho digueren vostés, que també tinguin raó en dur aquesta iniciativa, perquè, com els he dit, tècnicament no és correcta, jurídicament no s'ajusta a allò que diuen les lleis bàsiques de la nostra regulació econòmic-pressupostària-financera i, en tercer lloc, no hi ha cap defugida de debat parlamentari i de control parlamentari de les Corts d'eixes decisions. I si el que vosté vol és tornar a reencetar el debat de pressupostos, ja li dedicarem dos mesos, un llarg debat des del més alt fins al més prim d'eixa discussió sobre orientacions i programes polítics. Gràcies.

El senyor president:

Senyor Zamora.

El senyor Zamora Suárez:

Gracias, señor presidente.

Señoras y señores diputados.

Señor Fuentes, pasamos horas y horas de debate presupuestario muchas veces para modificar cien mil pesetas, cincuenta mil pesetas. Difícilmente se aprueban enmiendas que supongan modificaciones que superen los quinientos millones de pesetas. Yo, en los cuatro años que llevo en esta Cámara, difícilmente, y pasamos horas debatiendo, y resulta que más de nueve mil millones de pesetas no caben en la discusión de esta Cámara. A mí me parece que es la realidad; es decir, nos pasamos aquí dos o tres días debatiendo enmiendas de esos montantes, y resulta que esta Cámara no va a dedicar ni un minuto a debatir la asignación de algo más de nueve mil millones de pesetas.

Creo que esa es la razón fundamental que defiende, que argumenta y que apoya nuestra propuesta. Y está claro, está claro, que a mi grupo, como a el resto de los grupos, pues el Reglamento de esta Cámara nos otorga —el Estatuto también— la capacidad, la facultad de control de la actividad del Gobierno. Pero es que con esta propuesta lo que queremos es participar en la iniciativa, lo que queremos es enmendar la propuesta que haga el Consejo a esta Cámara, y después, pues ya entraremos en el control.

Naturalmente que sé que le podemos decir al señor Birlanga que venga a explicarnos qué ha hecho o qué piensa hacer; pero es que además queremos tener la posibilidad de decir a dónde queremos o a dónde mi grupo considera que deben ir esas cantidades adicionales.

Por consiguiente, sí que hay razones de peso. Y yo he dicho que la cantidad no es importante en relación al montante global. En relación a las inversiones y a la capacidad de disposición del Consejo cuando elabora los presupuestos, ya es otra cosa, ya es una cantidad que tiene un interés. Y la prueba está en las modificaciones que sufre el presupuesto después de pasar dos meses por esta Cámara, que la mayoría de los presupuestos no llegan ni a la mitad de estas cuestiones.

Segundo tema. Yo insisto en que es un tema de voluntad política. No es un tema que haya ninguna legislación que lo impida, porque podría ser que fuera correcto lo que el señor Fuentes dice, que la ley de Crédito Extraordinario no es la figura adecuada. De acuerdo. Pero, si hay otra figura adecuada, que sea la de generación de créditos, que sea otra, pues el señor Fuentes ha tenido la oportunidad en este largo debate, si tenía voluntad de que el tema se debatiera en las Cortes, de haber propuesto una transaccional; que no dude que mi grupo la hubiese admitido, y que todavía está a tiempo —con el beneplácito del presidente, si es que lo considera el señor Fuentes de solicitarlo— de intentar una transaccional en este sentido. Y no se puede ir diciendo que la ley atribuye al gobierno la iniciativa. El que traiga aquí un proyecto de ley, es que entra dentro de la capacidad de iniciativa. Lo que ocurre es que sí que se hurta el debate a las Cortes si no se admite esta propuesta o ni siquiera se hace una transaccional, si que hay una figura mejor y más adecuada a lo que queremos.

Señor Fuentes, lo que queremos es debatir aquí la finalidad de los nueve mil millones de pesetas; y lo de menos sería si es por ley de crédito extraordinario o generación de créditos o cualquier otra figura.

Muchas gracias.

El senyor president:

Muchas gracias.

Señor Fuentes.

El senyor Fuentes Prosper:

Senyor president. Senyores diputades, senyors diputats.

Jo no vaig a entrar en resoldre exactament de quina forma vostés articulen les seues esmenes parcials als pressupostos. El fet que hi hagen Seccions o conselleries que tinguen dos-cents mil milions de pessetes i vostés facen esmenes parcials d'un milió per ací, un altre milió per allà, forma part d'una qüestió tan llargament debatuda, tan coneguda, que ja no vull ni entrar. És una qüestió molt coneguda. A títol particular tinc una opinió. Però no voldrà que en aquest debat, que no vull i em sap greu a mi tornar a reproduir el debat bis de pressupostos del 92, que ara jo torne a ficar-me en un debat bis de pressupost 92. Si vosté ho vol, jo no vull entrar per ahí. Per tant, no em diga vosté que si per cent mil pessetes, sinó deixen fer esmenes de més d'un milió. És la primera vegada que em demanen a mi permís públicament en la trona de per quant han de ser les esmenes parcials. Les fa el seu grup i les signa vosté o un altre portaveu, jo no. La quantia depén mentre no se'n isca del montant màxim de la Secció, que és el que diu el Reglament i la llei, per a vosté i per a mi, per a vosté i per a mi, perquè jo també faig esmenes, el nostre grup també fa esmenes.

No volguera entrar en tot eix debat de si ahí fan esmenes d'un milió i ens passem dos dies; ens passem dos dies perquè és voluntat de la Cambra i dels grups de l'oposició, que tenen el Reglament i la llei en mà per a presentar esmenes, no per voluntat nostra. Nosaltres voldríem que vostés recolzaren el nostre pressupost i no fera falta que feren esmenes. Si vostés les fan, tenen tot el dret, però és voluntat de vostés; no vulga encara atribuir-me la voluntat a mi, que debatixen per culpa de..., en absolut. Vostés tenen la iniciativa d'esmenar i eixa iniciativa la duen fins el final, per descomptat, i tenen temps de retirar-les a temps, d'acord.

Després vostés parlen que voldrien dur el debat ací. Jo ja he dit que el debat gran ja s'ha tingut, que va ser el debat pressupostari. I açò és una part, nou mil milions de set-cents mil. Si és que utilitzel l'expressió, per part de vosté, que les xifres són importants en termes relatius. Però no oblide una cosa. Qui té la responsabilitat és el Govern, per allò que és bo i per allò que és mal, i vostés han de criticar i discutir, per descomptat; i la llei, la llei d'Hisenda Pública diu exactament què passa quan es produïxen determinats tipus de modificacions pressupostàries. I ho diu, i el Govern està complint la llei. I quan es parla de crèdit extraordinari no volguera que es desvirtuara el sentit de crèdit extraordinari, el sentit pel qual apareix eixa figura, i no en el nostre temps d'hisenda pública recent, sinó en els més antics i històrics, en totes les lleis que tenen una base més històrica que donen la idea del que és diu crèdit extraordinari. I no ho relacionaria jo en el concepte de democràcia.

Quan vosté m'està dient que encara estem a temps de fer una esmena parcial, jo li diria que almenys el grau de coherència o incoherència nostra no és ni tan gran com per a dir fa pocs dies que no a uns altres portaveus o a un altre portaveu de l'altre grup, i dir el mateix a un altre grup. No té sentit. U manté una posició, i manté eixa posició perquè creu que té una sèrie de raons que l'avalen.

Més encara. Vosté fins i tot arriba a un extrem, en l'escala arriba quasi al darrer grau o no, quasi dalt; i de sobte diu «jo ací tinc una idea, però vosté ara resolga-me-la». Sort que ja estic en compte als tècnics que fan les lleis o les normes del PSOE o als diputats, perquè diu «jo tinc una idea pel cap, ara vosté arbitrem de quina forma açò és pot dur a terme». Haguera pogut, abans de fer l'esmena, haver dit «senyor Fuentes, com m'aconsella vosté que faça açò?». Clar, no li faltava només que dir-me això ja, perquè està dient-me que vosté té la idea del que li agradaria i seria bonic, però ara vosté ja buscarà quina és la fórmula. Al final li dona la raó algun periodista que diu que a la millor no és aficionat a furgar i a averiguar les cosetes. Qualsevol diputat pot fer això.

Per tant, jo només li diria que no crec que siga missió

d'aquest diputat —que té també unes opinions particulars i de grup sobre el contingut d'aquest debat general— que arribe jo en una esmena concreta a tractar d'arbitrar-li lletra menuda. Exacte. En absolut, perquè crec que eixa no és la via, crec que eixa no és la via. Fins i tot, encara que el conseller no demanara eixa comparecència per a informar d'eixes modificacions, sap vosté que l'article 58 de la llei d'Hisenda Pública l'obliga trimestralment a donar compte d'eixes modificacions de crèdit, i aquesta és una d'elles. Per tant, fins i tot per llei està obligat. Vosté li ho demana, millor encara; però, encara que no ho demanara, està obligat a donar-ho. Gràcies.

El senyor president:

Moltes gràcies.

Passem a votació la proposta de resolució.

Comença la votació.

Per 29 vots a favor, 41 en contra i cap abstenció, es rebutja la proposta.

Senyor Castelló.

El senyor Castelló Boronat:

Gracias, señor presidente.

Señoras y señores diputados, como no podía ser de otra manera, nuestro grupo parlamentario ha votado afirmativamente la propuesta de resolución que se acaba de debatir, puesto que entendemos que persigue lo mismo que una propuesta de resolución que en días pasados se debatió también en este mismo parlamento y que propuso el Grupo Parlamentario Popular. Una propuesta de resolución, que no voy ahora a extenderme en los mismos argumentos que entonces dí, que entendíamos y entendemos que lo único que persigue es devolver o traer a la Cámara ese debate sobre unos ingresos importantes, como ya dije entonces, no por la cantidad, sino por dónde venían, por ese nuevo acuerdo del sistema de financiación autonómico y que entendíamos que era una responsabilidad política del propio gobierno, que por supuesto tiene la iniciativa, la iniciativa a la hora de la elaboración de los presupuestos —y nosotros eso no se lo negamos— de que esos nuevos ingresos pudieran venir a estas Cortes, de la misma manera que los presupuestos de la Generalitat Valenciana, y pudiéramos debatir cuál era el destino de los mismos, poder dar el parecer del Grupo Parlamentario Popular en los mismos. Y decir también, como entonces dije, que había una diferencia de tratamiento en los ingresos de ese nuevo sistema de financiación autonómica de los años sucesivos, puesto que supongo que esos nuevos ingresos del año 93, 94 y sucesivos sí que vendrán a debatirse aquí, y en estos momentos los que corresponden al año 92 no se va a realizar.

De cualquier manera, de cualquier manera, no me quedaría tranquilo sin leer un par de artículos de esa ley de Hacienda Pública, que entendemos, desde nuestro posicionamiento, que inciden directamente y por lo cual argumentan nuestro voto a favor de la propuesta que en estos momentos se ha debatido.

El artículo 37, el que dice textualmente «que podrán generar créditos en el estado de gastos del presupuesto los mayores ingresos sobre los totales previstos, así como los ingresos no previstos, en la forma reglamentaria que se determine, siempre que unos y otros no tengan carácter finalista...». Dice «podrán generar».

Y el artículo 6, que no lo voy a leer en su totalidad, pero que dice en el apartado a): «se aprobarán por ley de las Cortes Valencianas las materias siguientes: el presupuesto de la Generalitat Valenciana y de sus entidades autónomas, así como sus modificaciones a través de la concesión de créditos extraordinarios y suplementos de crédito»; y en el apartado d) en donde dice «las grandes operaciones de carácter económico y financiero».

Nosotros entendemos, y por eso hemos dado nuestro voto

favorable a la propuesta, que esto es una operación, una gran operación, no por la cantidad, sino por lo que he dicho antes de por donde vienen esos ingresos.

Por tanto, explicado el sentido de nuestro voto, hemos querido leer estos dos artículos para la reflexión de los señores diputados y para que ellos mismos puedan considerar su posicionamiento en la votación que se acaba de realizar.

Muchas gracias.

El senyor president:

Pasamos a la siguiente propuesta de resolución, propuesta 4.338 del Grupo Parlamentario Socialista.

El señor Bru tiene la palabra.

El senyor Bru Parra:

Señor presidente.

Entendiendo que está presentada una propuesta transaccional, solicito se dé lectura a la misma.

El senyor secretari primer:

«Las Cortes Valencianas, conscientes de la importancia decisiva que la política de convergencia acordada en Maastricht va a tener en el desarrollo de la economía y de la sociedades europeas, expresan su voluntad de que la Comunidad Valenciana llegue al final del proceso de convergencia en situación óptima para afrontar los retos del futuro. Para ello hacen un llamamiento unánime al resto de instituciones públicas para que se avance en esta política de convergencia, y en los agentes sociales y económicos para que se llegue a un acuerdo en un pacto por la competitividad y el proceso social, de forma que este esfuerzo colectivo que debemos realizar sirva, con la participación de todos, para impulsar una economía más competitiva que permita incrementar el bienestar de nuestro pueblo a través de una creciente solidaridad entre los valencianos y de la generación de un mayor nivel de empleo.»

El senyor president:

Muchas gracias.

La presidencia entiende que se retira la propuesta del Grupo Socialista, se acepta la presentada en términos transaccionales y la pasamos directamente a votación, votación que comienza.

Votos a favor, 55; 1 en contra; 11 abstenciones.

El señor Zamora tiene la palabra.

Señor Quirós, si pide la palabra, la pide.

(Inoïble, el senyor Quirós parla des del escó sense micròfon.)

El senyor president:

¿Que no ha conseguido votar a pesar de apretar el dedo?

¿Pero esa es la razón, que no ha conseguido votar, por la que tenemos que repetir la votación?

Es que no lo entiendo, parece ser que está clara la votación ¿no? El otro día ya hubo una intervención de alguien del Grupo de Unión Valenciana en los mismos términos y, en fin, yo creo que no procede repetir la votación.

Señor Castelló, ahora, ¿en nombre de qué habla usted?

(Rialles.)

¿Como votante frustrado, como...?

Apriete, apriete el botón, que si no... Ahora.

El senyor Castelló Boronat:

Señor presidente.

En nombre del Grupo Parlamentario Popular solicitamos, si tiene a bien, que se pueda repetir la votación anterior porque consideramos que el resultado de la votación no se corresponde con lo que nuestro Grupo...

El senyor president:

(Inoïble...) ...los que no han votado, evidentemente no han votado.

El senyor Castelló Boronat:

Señor presidente, le solicito que la repita en consideración.

El senyor president:

Pues, nada, vamos a repetirla.

El senyor Castelló Boronat:

Muchas gracias.

El senyor president:

Comienza la votación.

51 votos a favor; 24 abstenciones; ninguno en contra.

Lo que es evidente es que antes no habían votado.

Para explicación de voto el señor Zamora tiene la palabra.

El senyor Zamora Suárez:

Gracias, señor presidente.

Señoras y señores diputados.

Esquerra Unida ha votado favorablemente esta transaccional que, sin duda, resume uno de los elementos más importantes de este debate de la Comunidad y, por supuesto, de toda la andadura en el proceso de construcción europea. Es evidente que Esquerra Unida apuesta por el desarrollo de las instituciones europeas, de todas.

Nosotros pensamos que probablemente en la cumbre de Maastricht ha faltado voluntad para avanzar más en la unión política, y en consecuencia en democratizar las instituciones europeas. Pensamos que ha faltado voluntad para avanzar en algo tan importante como la cohesión social, y pensamos que difícilmente va a poder avanzarse en la construcción europea si paralelamente al proceso de integración económica no se avanza en la misma velocidad en los procesos de integración política, es decir, de mayor democratización de las instituciones, y de integración y cohesión social, es decir, de adecuarse en mejorar realmente los niveles de vida del conjunto, no sólo de los estados, sino de las regiones, porque nosotros apostamos también por una construcción europea que tenga en cuenta y que reserve un papel relevante a las regiones.

Por eso, en la propuesta de resolución, nosotros valoramos el esfuerzo que hay que hacer por parte de toda la sociedad para crear las condiciones económicas para la convergencia, para la integración española en el proceso de unificación monetaria en Europa. Pero, eso ha de ser —y también queremos dejarlo claro, y eso está en el voto de Esquerra Unida— que el esfuerzo y el sacrificio que hay que hacer para adecuar las condiciones económicas ha de ser un esfuerzo del conjunto de la sociedad; no pueden ser sólo los trabajadores quienes tengan que aportar fundamentalmente el sacrificio y el esfuerzo para hacer que las condiciones económicas que deba reunir nuestro país estén a punto; no puede hacerse una política que al final consiga adecuar el déficit público, que consiga adecuar el tipo de interés, que consiga adecuar cada una de las variantes y que eso se haga, fundamentalmente, recortando los salarios de los trabajadores, creando más empleo temporal y un tipo de medidas que son, como algunos sectores de la sociedad entienden, crear las condiciones de competitividad.

Nosotros pensamos que no es eso. Y pensamos que esta política es válida si consigue un objetivo fundamental, que es mejorar las condiciones de vida de todos los valencianos y mejorar las condiciones de vida de todos los valencianos es avanzar también razonablemente, aunque no se diga en los acuerdos de Maastricht, a que las tasas de desempleo de

nuestra sociedad se adecuen también a las tasas de desempleo que existen en este momento en otros países de Europa y que los niveles de bienestar social: número de camas hospitalarias por habitante, en seguridad social, en servicios sociales, también sean equiparables a los equivalentes en este momento en la media europea.

Si España, si el País Valenciano como una región europea, han de estar dentro de las coordenadas marcadas para la unión económica europea, nosotros entendemos que eso solamente tiene un sentido y es si también conseguimos que el resto de las coordenadas de la integración y de la cohesión social, el tema del empleo, el tema del bienestar y otros, también se encuentren a ese nivel. Y es ahí donde Esquerra Unida, a través de la votación de esta resolución, entiende que todas las instituciones públicas tienen que hacer un esfuerzo para la convergencia, pero que también tienen que hacer un esfuerzo para pactar las medidas económicas que haya que tomar con el conjunto de los agentes sociales y, en buena medida, con los sindicatos de los trabajadores.

Muchas gracias.

El senyor president:

Muchas gracias.
Señor Villalba.

El senyor Villalba Chirivella:

Moltes gràcies, senyor president.

Senyores diputades i senyors diputats.

El Grup Parlamentari Nacionalista Unió Valenciana ha presentat conjuntament amb el Grup Socialista, amb el Grup d'Esquerra Unida, esta esmena transaccional perquè coherentment amb el principi que va inspirar el debat de política general respecte a la nostra posició, que encara que aleshores valoràvem i valorem que possiblement anar-se'n en aquell moment a Maastricht era conforme vam dir fugir de la realitat i —com ja afirmarem— no era el mateix parlar d'Europa que des d'Europa pel que poguera significar fugir de la realitat. Evidentment ara, quan estem concretant eix debat de política general, sí que per a la política general de la Comunitat Valenciana en l'any 92 —que és el que nosaltres demanàvem en el debat de política general que havia de ser el que s'havia de debatre— estem completament d'acord amb el contingut perquè som conscients de la decisiva importància que per a la Comunitat Valenciana té el procés de convergència aprovat a Maastricht, i que serà a través de complir tots els paràmetres que eixa convergència acordada en Maastricht és el que ens farà arribar al final del procés a una situació òptima per a afrontar el repte d'aquest futur.

Per tant, encara que en un principi discreparem de quina havia estat la filosofia que des del grup majoritari s'havia portat al debat, sí que al final del debat creem que és pertinent aquesta declaració d'intencions i de conceptes en els quals es fa eixa crida, eix consens per al progrés social, fent una crida a la resta de les institucions públiques, perquè evidentment és important aconseguir el pacte de competitivitat, és important impulsar l'economia valenciana, és importantíssim incrementar el benestar del nostre poble i tanmateix això no es podrà fer només que a través d'una creixent solidaritat entre tots els valencians, i de la generació d'un major nivell d'ocupació.

Per tant, nosaltres creem que el que es desprén d'esta proposta de resolució a la qual evidentment hem votat que sí, és que el que s'intenta per part de la Generalitat és preparar la sòcio—economia valenciana per afrontar amb les majors garanties possibles eix repte de l'Acta Única Europea de l'any 93.

Conseqüentment, i nosaltres ja parlarem en el debat de política general, que veem que el futur de la unitat europea és

la integració de la Comunitat Valenciana en l'Europa de les regions, i això el que intenta és possibilitar que la integració de la Comunitat Valenciana en eixa Europa de les regions siga des del punt de vista del respecte de les seues especificitats i les seues peculiaritats, tant econòmiques com socials, és per la qual cosa que creem que esta declaració d'intencions és una bona declaració.

I a més a més, tenint en compte que Unió Valenciana a través de les seues propostes de resolució ha volgut plasmar en eixes 31 propostes que s'han debatut, que algunes han estat aprovades a través d'esmenes transaccionals pel Grup Parlamentari Socialista, i d'acord també que açò és una filosofia que ens ha d'inspirar i que tenim encara per davant una llarga legislatura per anar plasmant en propostes concretes esta declaració d'intencions.

Es per la qual cosa que no hem tingut cap inconvenient, al contrari, estem molt satisfets d'haver estat coautors de l'esmena transaccional i d'haver recolzat, tant de bo si s'haguera fet per unanimitat, esta proposta que considerem molt positiva per al present i per al futur de la Comunitat Valenciana.

Res més i moltíssimes gràcies.

El senyor president:

Moltes gràcies, senyor Villalba.

Senyor Pérez Devesa té la paraula per a explicar el vot del seu grup.

El senyor Pérez Devesa:

Moltes gràcies, senyor president.

Senyores diputats, esta proposició transaccional, esta proposició ha sofert una evolució des de la presentació, la primera, eixa que té el segell presentat el dia 13 a les dotze, prou important.

La primera, hem de dir que nosaltres no l'haguérem votat a favor de cap manera, perquè entenem que tenia una càrrega de cinisme impressionant, i esta ha estat dulcificada, hem col·laborat d'alguna forma nosaltres també en dulcificar el text, però encara té una cosa que cal denunciar des d'una posició d'abstenció.

Nosaltres pensem que encara tenim calents els pressupostos, els debats de pressupostos de la Generalitat, on els grups parlamentaris fent un gran esforç van estudiar detengudament, i van presentar al voltant de 500 esmenes als pressupostos que van ser rebutjades quasi generalment per vostés. Poquetes excepcions.

Encara tenim est debat que estem ultimant-lo, i hi ha 88 propostes, exceptuant-ne dues, crec que han estat acceptades, les altres també, alguna transaccional, molt poc, i nosaltres ens preguntem on està la voluntat del grup de govern en arribar a fer una política convergent.

Això no són demostracions de cap tipus, de voler convergir en cercar millores i apreciar matisacions dels grups de l'oposició, és, precisament eixa és la raó, per la qual una posició testimonial d'abstenció vol denunciar la posició intransigent que el grup majoritari d'esta Cambra ha tingut amb els esforços parlamentaris dels grups de l'oposició.

Ens preguntem què és el que haguera fet el grup majoritari si la proposta esta haguera vingut donada per algun grup de l'oposició. Jo crec que haguera anat al cabàs del rebuig de totes les altres que s'han presentat ací.

Nosaltres en eix sentit no volem entrar en la dinàmica del que diran aquells que han viscut estos debats, el de pressupostos i el de política general, quan han vist què és el que ha fet el grup majoritari de les iniciatives dels grups parlamentaris de l'oposició.

Per tant, nosaltres no volem col·laborar en maquillatges

polítics de cap tipus, i volem col·laborar que el grup pugui eixir d'est debat d'alguna forma dient que és una voluntat convergent de recercar iniciatives que puguen dur a terme una sèrie de activitats i problemes que té plantejada la Comunitat.

En eix ordre els únics grups que han demostrat ací voler convergir en polítiques puntuals, algunes d'elles vostès les han qualificat de localistes, i estem molt orgullosos de ser sensibles a la problemàtica local, és la nostra obligació, vostès ens han qualificat d'eixa manera. Nosaltres no anem per eix camí, els únics grups que han demostrat eixa posició han estat els grups que representen l'oposició en esta Cambra.

Almenys el Grup Popular, l'única oposició que no ha subscrit esta transaccional, i està molt orgullós de no haver-ho fet.

Moltes gràcies.

El senyor president:

Moltes gràcies. Senyor Bru.

El senyor Bru Parra:

Señor presidente.

Señoras diputadas y señores diputados.

Estamos entrando en la recta final de este largo debate; me gustaría poder calificarlo de política general, pero realmente si entendemos que este debate viene motivado por la Ley de Gobierno Valenciano, que en su artículo 50, y me permito leerlo en parte, establece que el Consell, a través del presidente, realizará ante las Cortes en el primer pleno del primer periodo ordinario de sesión anual, una declaración de política general que será seguida de debate y que podrá concluir en la aprobación de resoluciones.

No es mi intención entrar ahora en un juicio acerca del desarrollo, del contenido y de sentido que para nosotros ha tenido, tal y como se ha desarrollado el presente debate. Yo creo que de la lectura del texto que acabo de leer y del desarrollo real de los últimos días, todos, poniéndonos en cita evangélica, aquellos que tengan ojos para ver y oídos para oír, que oigan, que vean y que juzguen lo que era el espíritu y el sentido del legislador en el gobierno cuando se autoimpuso la obligación de este debate anual de política general y en lo cual se ha convertido.

En cualquier caso, el otro día ya tuve ocasión de manifestar que afortunadamente la desmesura en política, como en arte, llevan de sí misma el germen de su propia destrucción. Y después recordé algo que a esa gran persona, gran político, llamado Fernández Ordóñez, he oído decir en alguna ocasión, que «todo lo desmesurado es en sí mismo insignificante». Yo creo que ha habido una cierta desmesura, que el tiempo se encargará de corregir los errores y devolver el espíritu que en la Ley de Gobierno se le daba, como cualquier parlamento de cualquier país democrático, al debate de política general.

Frente a lo cual alguien ha querido oponer una política, yo diría que terrena, en el sentido de «pegarse al terreno», consigna «de pegarse al terreno», o incluso diría más, «de pegarse al terruño». «De pegarse al terruño», y no es que yo quiera oponer un debate político de altura, como quien opondría el vuelo de altanería al vuelo gallináceo, pero realmente yo creo que el tono, ciertamente pedestre, en el sentido underground, que lo calificaba el presidente en algún momento de su intervención, ha sido patente.

Y realmente el tema consiste, pues posiblemente en quedarse con un justo medio, y como decía aquella conocida canción, «entre el cielo y el suelo hay algo», algo tendría que haber que justificase no pegarse al «terruño» y negarse a remontarse a un debate político de más altura.

Yo creo que con esta propuesta final, esta propuesta presentada inicialmente por el Grupo Socialista, y apoyada y

mejorada sustancialmente por otros dos grupos, yo creo que esta propuesta por sí misma justifica todo este largo y, ahorraré calificativos, debate.

Cuando el presidente Lerma, en su declaración de política general, no rehuyó su responsabilidad como gobernante de no estar pegado al «terruño», sino de marcar horizontes a nuestro pueblo, horizontes de futuro, cuando reclamaba dentro de ese marco de la unidad europea el sacrificio, el esfuerzo colectivo, si es preciso, que debemos realizar entre todos, yo creo que ahí estaba claro que estas Cortes, esta Cámara podía y debía entrar perfectamente en debatir, también, sobre todo, estos asuntos, y hablar de nuestro futuro y del futuro de nuestros hijos, sin ningún pudor.

Yo creo que a veces estamos coartados, aherrajados, por un cierto pudor parlamentario, por un cierto tecnicismo parlamentario, que nos impide mostrar abiertamente, tanto en esta Cámara como a toda la sociedad, realmente los últimos motivos y los intereses que justifican nuestra acción política, nuestra acción parlamentaria.

Y por eso yo, dejándome a un lado este cierto pudor parlamentario, quiero reconocer que con esta propuesta, pues de alguna forma lo que se manifiesta es nuestra voluntad. Nuestra voluntad de querer proyectarnos como pueblo en ese futuro, que para nosotros es un futuro europeo, de proyectarnos con garantías de supervivencia como pueblo, como un pueblo con identidad, con cultura y con historia propia.

Que queremos que en el siglo XXI se siga recordando los siglos que llevamos existiendo como valencianos, y que tenemos esa deuda con las innumerables generaciones que en el pasado han venido haciendo nuestra historia.

Y nosotros, todos los valencianos de hoy, protagonistas de nuestra época, queremos que, de generación en generación, se siga cumpliendo este requisito imprescindible de cualquier cuerpo social de reproducirse, de sobrevivir al tiempo y a sus avatares, y sobre todo, desde una cierta y clara idea de progreso, de ir mejorando el bienestar, la calidad de vida, de nuestra sociedad, y de forma irreversible.

Y esto hoy, señorías, exige contar con una sólida base económica, agraria, industrial, de servicios, y no es pecar de materialismo histórico fundar nuestras garantías de futuro en las posibilidades de éxito de nuestra estructura económica.

Esto, señoras y señores diputados, no son divagaciones metafísicas; esto lo entiende y lo defiende cualquier pensionista, cualquier ama de casa, cualquier trabajador que sabe perfectamente que su futuro, el de sus hijos, depende ahora y después de su puesto de trabajo, de la garantía de poder trabajar con un salario digno. Y el empresario también sabe que la pervivencia de su empresa, que su capacidad de generar riqueza, de crear puestos de trabajo, y por supuesto de obtener beneficios, depende de su situación en una economía cada vez más abierta, más internacional, más competitiva.

Yo creo que esta llamada al esfuerzo colectivo, que este compromiso que las Cortes Valencianas acaban de asumir casi, casi, unánimemente, sea por activa o por pasiva, para transmitirlo a nuestro pueblo con fuerza, constituye ese noble objetivo que el presidente Lerma en su discurso, y al cual cito literalmente, se refería afirmando que «este objetivo prioritario ni se puede ignorar, ni debe ser considerado o instrumentalizado de forma partidista, y merece recibir, sin duda, el respaldo político de los grupos parlamentarios y de todos los agentes sociales».

El apoyo parlamentario ampliamente mayoritario ya lo ha recibido, y no dudo que los agentes sociales tomarán buena nota dentro de su total libertad de acción de lo que hoy acaban de aprobar las Cortes Valencianas.

De esta propuesta inicialmente presentada por el grupo socialista, y que en su redacción final se ha visto sensiblemente

mejorada por las aportaciones de los grupos de Esquerra Unida y Nacionalista de Unión Valenciana, a los que debo manifestar mi sincero agradecimiento por su buena voluntad y su perfecta comprensión de la trascendencia del tema que nos ocupa, y del contenido prioritario de progreso social que comporta.

Nos hubiera gustado que el respaldo a esta propuesta conjunta de los grupos Socialista...

El senyor president:

Senyor Bru, le ruego que vaya terminando.

El senyor Bru Parra:

Un segundo, señor presidente, y con gusto acabo.

De los grupos Socialista, Nacionalista Unión Valenciana y Esquerra Unida se hubiese reforzado con el apoyo activo del Grupo Popular. No obstante, valoramos también positivamente su abstención sin acabar de entender en absoluto las razones, la falta de voluntad política, de falta de compromiso o asumir responsabilidades que la motivan. Y pensamos que en principio, en principio, quien no está contra nosotros, contra la amplia mayoría de esta Cámara y el pueblo valenciano —que nosotros representamos—, puede llegar a estar a favor.

La racionalidad, la responsabilidad actuarán sin duda en este sentido. En cualquier caso, la ciudadanía se encargará de juzgar y, en su caso, de sentenciar cada conducta.

Muchas gracias.

El senyor president:

¿Qué pasa, señor Agramunt?

El senyor Agramunt Font de Mora:

Señor presidente.

Para pedir de su capacidad y flexibilidad que conceda también al Grupo Parlamentario Popular un turno de explicación conjunto del debate habido durante estos cinco días, que es el turno que inexplicablemente ha consumido el portavoz del Grupo Socialista. Esperando, por tanto, mantenernos en la misma posición que todos los grupos y no ser sometidos a la indefensión que esta intervención ha supuesto.

El senyor president:

Mire usted, señor Agramunt, yo le voy a conceder a usted cinco minutos para que diga lo que quiera, pero no me lo intente justificar demasiado porque si no la liamos. Y evidentemente, a los demás grupos. (*Rialles.*)

Por supuesto, el señor Bru tendrá su turno de réplica porque eso va a ser muy difícil de evitar.

Tiene la palabra el señor Agramunt.

El senyor Agramunt Font de Mora:

Muchas gracias, señor presidente, de su buena dirección de estos debates.

Señor Bru, aquí tiene usted su librito.

Yo, ante el asombro con que hemos asistido a esta última explicación de voto de una enmienda transaccional donde se ha introducido toda una explicación general de lo que ha venido sucediendo en estos cinco días de debates, he de explicar que naturalmente el Grupo Popular lo que está haciendo es actuar a favor de los ciudadanos, porque, efectivamente, entre el cielo y la tierra lo que está es el limbo, y a lo mejor algún diputado de ese grupo donde está es en el limbo.

Ustedes han rehuído, el grupo socialista ha intentado rehuir —no lo ha conseguido— el debate en estos días, ha intentado evitar que se profundizara en todas estas cuestiones que realmente han venido preocupando a toda la sociedad o, al menos, a esa sociedad que representan los grupos de la oposi-

ción, practicando con excesiva frecuencia el escapismo e incurriendo en enormes contradicciones, irritándose, irritándose de forma asombrosa cuando se les contradice con razones, y además sin dar ninguna explicación. No han explicado ustedes en ningún momento cuál es el estado real de la Comunidad. No han querido ustedes entrar en esos debates concretos que nosotros hemos planteado. Y han entrado constantemente en contradicciones graves. Por ejemplo, se han opuesto ustedes a la ley de los municipios turísticos, cuando en su programa electoral viene perfectamente explicado que quieren llevar adelante esa ley; han votado ustedes en contra, por ejemplo —por poner un ejemplo de los que a ustedes les gustan, de los del campanario—, al soterramiento de vías de Renfe entre Valencia y Silla, cuando en esta misma Cámara, hace unos años, en la legislatura anterior, votaron a favor de la misma propuesta. Y así podíamos seguir, etcétera, etcétera.

Yo, voy a ser muy breve, y sinceramente, yo prefiero desde mi ventana ver los campanarios de los pueblos, que soñar, que soñar —como hacen ustedes con demasiada frecuencia— en los anillos de Saturno. Y yo, personalmente en este momento, lamento que hayamos sido el único partido, el único grupo, que haya asumido la responsabilidad de ostentar la oposición en esta Cámara.

Muchas gracias.

El senyor president:

Señor Bru.

El senyor Bru Parra:

Señor presidente. Señoras diputadas y señores diputados.

Yo no he querido entrar a calificar el debate, no he querido entrar a calificar el debate porque, si hubiera tenido que calificarlo, sobre todo por la conducta irresponsable del partido o grupo popular, hubiera tenido que acudir a la palabras tales como tedioso, tedioso, absolutamente tedioso, estéril —esto es lo más grave—, estéril.

¿Qué han querido ustedes transmitir a nuestra ciudadanía, a nuestro pueblo? Un conjunto deshilvanado de propuestas hechas individualmente, sin criterio, sin estrategia sintáctica. Eso es lo que ustedes, yo tengo la impresión, de que ha ido cada diputado con su moción bajo el brazo y a presentarla sin filtro ni control ni dirección política alguna.

Yo, por eso, no he querido entrar a calificarlo, y por eso digo, señor Agramunt, que me he quedado corto. Ahora bien, también tengo que decirle que siempre me agrada escucharle, en esta Cámara es usted nuestro mejor abogado defensor.

Ha dicho usted, en todo caso, que, frente al tono distendido con que yo he hablado de la célebre y conocida canción de Cano —el de Mecano—, «entre el cielo y el suelo», usted entre el cielo y el suelo me sitúa en el limbo. Bien, corregirle canónicamente, debe usted saber mucho mejor que yo que el Vaticano ha eliminado el limbo, pero de lo que recordamos de nuestra formación, en todo caso, en todo caso, siempre que oía la palabra limbo, se juntaba con el limbo de los justos. Luego entonces yo debo de agradecerle que nos sitúe en ese limbo que, al fin y al cabo, es el limbo de los justos; porque yo a usted, señor Agramunt, lamentablemente, lo condeno y lo sitúo en el infierno y la demagogia del populismo transnochado y de la política gallinacea, pedestre, terrestre y ramplona. (*Remors.*)

Usted dice que le gusta situarse en su pueblo. No sé en qué pueblo se sitúa usted porque, vuelvo a repetirle lo que les dije en el primer debate, ustedes se limitan a picotear como gallinas, escarbando en el corral, sin ver más allá de la tapia del vecino; ni se preguntan qué hay detrás de la tapia ni del próximo campanario, ese campanario que tanto nos ampara, y de las colinas que hay más allá (*remors*). En todo caso, en

todo caso, me agrada comprobar, me agrada comprobar cómo...

El senyor president:

Perdón, perdón, guarden silencio y escuchen al orador (*Remors*).

El senyor Ortuño Cerdá:

(*Inoïble*.) ...ha bebido demasiado...

El senyor president:

Señor Ortuño, guarde silencio.
Señor Ortuño, guarde silencio. (*Remors*.)
Señor Ortuño, guarde silencio y el orden.

El senyor Ortuño Cerdá:

(*Inoïble*.)

El senyor president:

Señor Ortuño, le expulso del parlamento.
Haga usted el favor de salir, señor Ortuño.

El senyor Ortuño Cerdá:

(*Inoïble*)...a él hay que expulsarle... (*inoïble*).

El senyor president:

Haga usted el favor de salir, por no respetar el orden de esta presidencia.

Haga usted el favor de salir, señor Ortuño.

(*El senyor Ortuño ix de l'hemicicle.*)

Le ruego al señor Bru termine enseguida.

El senyor Bru Parra:

Sí, señor presidente, termino enseguida porque afortunadamente mi partido, y alguno más de esta Cámara, tiene ya harta costumbre de un ataque fascista.

Muchas gracias.

El senyor president:

Muchas gracias.

Senyor Taberner? Acabem ja? Moltíssimes gràcies.

Il.lustres senyors diputats, és closa la sessió.

Perdón, quedan dos propuestas de resolución.

Señor Bru.

El senyor Bru Parra:

Sí. Gracias, señor presidente.

Para anunciarle la intención de mi grupo de retirar la dos propuestas siguientes, en tanto en cuanto que la siguiente directamente ya está subsimida a la primera y la última está ya tomada la iniciativa para derogar la LOTRAVA.

Muchas gracias.

El senyor president:

Muchas gracias.

Es closa la sessió.

(*Se suspén la sessió a les 18 hores.*)

CONDICIONS PER A LA SUBSCRIPCIÓ

1. La subscripció és anual. El període de subscripció finalitza el 31 de desembre de cada any. Les altes que es produeixen durant l'any, es comptaran, a efectes de cobrament, des de la primera setmana de cada trimestre-natural, qualsevulla que siga la data de subscripció dins del trimestre.
2. L'enviament dels butlletins començarà una vegada s'haja rebut l'import corresponent i la targeta de subscripció degudament complimentada.
3. El subscriptor que no renove la subscripció abans del 31 de desembre serà donat de baixa.
4. L'administració del Butlletí pot modificar en qualsevol moment el preu de la subscripció, el qual tindrà efectes per als subscriptors donats d'alta, a partir de la següent renovació de la subscripció.

TARGETA DE SUBSCRIPCIÓ

Nom
 Carrer Núm.
 Telèfon Població
 Districte postal

Desitja subscriure's al «Butlletí Oficial de les Corts Valencianes», SÍ/NO i al «Diari de Sessions» SÍ/NO (esborre's allò que no procedesca), d'acord amb les condicions adjuntes, a partir del dia de de

Amb aquesta finalitat el dia de de, ingressa al C/C núm. 31/80 de les Corts Valencianes en el Banc Central Sucursal 29, plaça de la Mare de Déu, 8 (València) la quantitat de pessetes mitjançant ingrés o transferència.

..... de de

PREU DE LA SUBSCRIPCIÓ ANUAL

1. Al Butlletí i Diari de Sessions:	11.750 pessetes
2. Al Butlletí Oficial:	7.000 pessetes
3. Al Diari de Sessions:	5.600 pessetes
4. Números solts:	100 pessetes

CONDICIONES PARA LA SUSCRIPCIÓN

1. La suscripción es anual. El período de suscripción finaliza el 31 de diciembre de cada año. Las altas que se produzcan durante el año se contarán, a efectos de cobro, desde la primera semana de cada trimestre natural, sea cual sea la fecha de suscripción dentro del trimestre.
2. El envío de los boletines comenzará una vez se haya recibido el importe correspondiente y la tarjeta de suscripción debidamente cumplimentada.
3. El suscriptor que no renueve la suscripción antes del 31 de diciembre será dado de baja.
4. La administración del Boletín puede modificar en cualquier momento el precio de la suscripción, el qual tendrá efectos para los suscriptores dados de alta, a partir de la siguiente renovación de la suscripción.

TARJETA DE SUSCRIPCIÓN

Nombre

Calle Núm.

Teléfono Población

Distrito postal

Desea suscribirse al «Boletín Oficial de las Cortes Valencianas», SÍ/NO y al «Diario de Sesiones» SÍ/NO (táchese aquello que no proceda), de acuerdo con las condiciones adjuntas, a partir del día de de

Con esta finalidad el día de de, ingresa en la C/C núm. 31/80 de las Cortes Valencianas en el Banco Central Sucursal 29, plaza de la Virgen, 8 (Valencia) la cantidad de pesetas mediante ingreso o transferencia.

..... de de

PRECIO DE LA SUSCRIPCIÓN ANUAL

1. Al Boletín y Diario de Sesiones: 11.750 pesetas
2. Al Boletín Oficial: 7.000 pesetas
3. Al Diario de Sesiones: 5.600 pesetas
4. Números sueltos: 100 pesetas

**DIARI DE SESSIONS DE LES CORTS
VALENCIANES**

Subscripcions: Servei de Publicacions de les Corts,
Palau de Benicarló, plaça de Sant Llorenç, 4. 46003
València. Ap. 22088. Telèfon 387 61 00.

Imprimeix: Federico Domenech, S. A. - Gremis, 4.
46014 València.

Dip. Leg.: V-1.013-1983.

**DIARIO DE SESIONES DE LAS CORTES
VALENCIANAS**

Suscripciones: Servicio de Publicaciones de las Cortes,
Palacio de Benicarló, plaza de San Lorenzo, 4. 46003
Valencia. Ap. 22088. Teléfono 387 61 00.

Imprime: Federico Domenech, S. A. - Gremis, 4.
46014 Valencia.

Dep. Leg.: V-1.013-1983.
